

JUNI 2026

Informatieblad

Ik geef u de vrede

Dona Scarpitta

De Kerk viert het feest van het Heilig Hart van Jezus als octaafdag van Sacramentsdag. Waarom? Omdat enerzijds Zijn Hart de Bron is en Gever van het Allerheiligste en anderzijds het Heilig Altaarsacrament een onafgebroken openbaring is van Zijn liefde en een gedachtenis aan Zijn lijden!

“Toen ik mij eens in het octaaf van Sacramentsdag (1675, 13-20 juni) voor het Allerheiligste bevond,” schrijft de heilige Margareta Maria Alacoque in haar autobiografie, “onthulde de Heer voor mij Zijn goddelijk Hart en sprak: ‘Zie dit Hart, dat de mensen zozeer heeft liefgehad, dat het niets spaarde, maar zich geheel verteerde en uitputte, om hun Zijn liefde bekend te maken. En als beloning ontvang Ik van de meesten slechts ondank door oneerbiedigheid en godslasteringen, door de onverschilligheid en verachting, die zij Mij in dit Sacrament van de liefde betonen. Nog smartelijker is het echter voor Mij, dat ook harten, die aan Mij toegewijd zijn, Mij zo behandelen.’”

Hoe is het hiermee gesteld na de vernieuwingen in de R.K. Kerk? Kijken we tot illustratie alleen maar eens naar een detail zoals de Heilig Hartdevotie. Vóór het laatste concilie stond er in de huiskamer van ieder degelijk Nederlands katholiek gezin een Heilig Hartbeeld. Soms stond er op de voet geschreven: “Ik geef u de vrede”. Is dat niet prachtig! En wat een heilzame herinnering is dat! Waar zijn die beelden gebleven? Afgedankt, verkocht! Jezus’ vrede werd ingeruild tegen wereldse verworvenheden. Toen de priesters van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in 1984 naar Nederland waren gekomen, begonnen zij de Heilig Hartbeelden weer in de katholieke gezinnen te introniseren. Traditionele katholieken hebben vele van die mooie beelden kunnen redden. In hun huiskamers is nu gelukkig weer de vredesboodschap van Jezus te zien.

Om het heilswerk van Jezus in de wereld te kunnen voortzetten, sturen we, ondanks sterke kerkpolitieke golfslag, toe op de eerste juli, feest van het Kostbaar Bloed van Jezus, de dag van de bisschopswijdingen voor onze Priesterbroederschap, oftewel de “Operatie Overleven”, zoals Mgr. Lefebvre de wijdingen in 1988 noemde, trouw aan de opdracht van Jezus: “Ga dus heen; onderwijs alle volken, doop ze in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, en leer ze onderhouden al wat Ik u heb geboden”. (Mt. 28, 19-20)

Zijn we ons ervan bewust dat er momenteel belangrijke kerkgeschiedenis wordt geschreven. Later zullen we God er zó dankbaar voor zijn dat we hebben mogen meewerken aan en strijden voor het behoud van het geloof in de wereld. De huidige situatie in de Kerk en het zoeken van vele mensen, vooral jongeren, naar het authentiek Christendom bewijzen dat de “Operatie Overleven” nodig is.

In dit nummer maken we, gezien de omstandigheden, weer plaats voor de teksten van de Priesterbroederschap zelf, die zó onderrichtend en verdiepend zijn. Blijven we in deze junimaand trouw bidden voor haar intenties!

Pater Carlo de Beer

Wie scheurt het gewaad van Christus?

Interview met de Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X

“De breuk komt niet van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, maar door de flagrante afwijking van de officiële leerstellingen met de Traditie en het constante leergezag van de Kerk.”

1. FSSPX.Actualités: *Mijnheer de Algemeen-Overste, uw aankondiging van de komende bisschopswijdingen, van 2 februari jongstleden, heeft een reeks bijzonder heftige reacties uitgelokt. Wat vindt u daarvan?*

Don Davide Pagliarani: Ik moet toegeven dat ik zelf niet had verwacht dat het debat zo'n omvang zou aannemen. In wezen is niemand onverschillig gebleven. Dit is objectief gezien positief, en ik denk dat het beantwoordt aan een zeer actuele behoefte.

De afgelopen jaren heeft de conservatieve en traditionalistische kring – in de brede zin van het woord – soms de indruk gewekt dat ze zich beperkt tot een groep commentatoren, waar analyses, verwachtingen en frustraties worden geuit, die vaak legitiem zijn, maar die moeilijk kunnen worden vertaald in realistische en consequente standpunten. Sommigen onder hen wachten nog steeds op een antwoord van de Heilige Stoel op de *dubia* die tien jaar geleden door vier kardinalen – van wie er twee inmiddels zijn overleden – zijn geformuleerd met betrekking tot *Amoris laetitia*, of op de eventuele publicatie van een nieuw *motu proprio* over de Tridentijnse Mis.

Ik geloof dat deze groep een schok nodig had, niet door de zoveelste verklaring, maar door betekenisvolle daden die aanzetten tot nadenken, tot het besef van de werkelijke ernst van de huidige problemen, en tot het innemen van een standpunt.

Indien de Priesterbroederschap Sint-Pius X, door deze wijdingen, de aanleiding kan zijn voor zo'n schok – waarvan uiteindelijk alleen de Voorzienigheid de architect is – dan draagt zij zeker bij aan iets wat de Kerk vandaag meer dan ooit nodig heeft, voor haar welzijn en voor haar vernieuwing.

2. *Waarom vindt u dat een dergelijke schok vandaag de dag bijzonder noodzakelijk is?*

Wanneer men onophoudelijk, en vaak op frustrerende wijze, spreekt en discuteert over uiterst ernstige problemen die het geloof raken, worden de thema's zelf die het voorwerp van het debat of de dialoog vormen, op de lange termijn uiteindelijk als betwistbaar beschouwd, uit respect voor de ideeën van anderen en de verschillende gevoeligheden. Beetje bij beetje wordt alles gerelativeerd.

In feite besmet de plaag van het leerstellige pluralisme, waartoe de moderne mens van nature geneigd is, uiteindelijk zelfs de gezondste zielen: men glijdt geleidelijk af naar onverschilligheid; een langzame en onverbiddelijke verdooving doet het besef van de werkelijkheid verloren gaan; men nestelt zich in een comfortzone, hecht aan evenwichten en privileges die men vooral niet in gevaar wil brengen; ijver en opofferingsgezindheid nemen af. Dit alles gebeurt geleidelijk, zonder dat men het doorheeft. Zij die verantwoordelijkheid dragen voor de zielen hebben de plicht deze mechanismen grondig te analyseren en te proberen ze te blokkeren voordat ze onomkeerbaar worden.

Wat er vandaag echter op het spel staat, is geen mening, geen gevoeligheid, geen voorkeursoptie, noch een bepaalde nuance in de interpretatie van een tekst: het zijn het geloof en de moraal die een katholiek moet kennen, belijden en beoefenen om zijn ziel te redden en naar de Hemel te gaan.

Met andere woorden, in het licht van de eeuwigheid en het gevaar de Hemel te verliezen, moeten gepraat, verhandelingen en dialoog plaatsmaken voor de realiteit.

3. *Wat is die realiteit waarover u spreekt, en die door de daad van de Priesterbroederschap kan worden verhelderd?*

Die realiteit is dat het vandaag meer dan ooit noodzakelijk is om de rechten van Christus-Koning over de zielen en de naties te bevestigen, te verkondigen en te belijden: we moeten de moed hebben te prediken dat de katholieke Kerk de enige ark van redding is voor iedere mens, zonder onderscheid; we moeten geloven in de Verlossing, in de sacramenten, in de vernietiging van de zonde; we moeten de mensheid eraan herinneren dat de Kerk is opgericht om de zielen te redden van de dwaling, de wereld, Satan en de hel.

Men moet ophouden degenen die gewoonlijk in zonde leven, en zelfs degenen die opscheppen over hun onnatuurlijke ondeugd, te laten geloven dat God alles vergeeft, altijd en onder alle omstandigheden, zonder echte bekering, zonder berouw, zonder boetedoening, zonder de eis van een radicale verandering; we moeten de eenvoud hebben om te erkennen dat de deelname van een paus aan een ritueel ter ere van de Pachamama, in de tuinen van het Vaticaan, waanzin en een onbeschrijfelijk schandaal is; ten slotte, en bovenal, moeten we ophouden de zielen en de mensheid te misleiden door hen te laten geloven dat alle religies dezelfde God aanbidden onder verschillende namen. Kortom: we moeten ophouden de wereld om vergeving te vragen voor het feit dat we hebben geprobeerd haar te bekeren, te kerstenen, en voor het feit dat we eeuwenlang de dwaling hebben veroordeeld.

In deze tragische context moet iemand kunnen zeggen: “Het is genoeg!” Niet alleen met woorden, maar vooral door concrete daden.

"We moeten ophouden de wereld om vergeving te vragen voor het feit dat we hebben geprobeerd haar te bekeren, te kerstenen, en voor het feit dat we eeuwenlang de dwaling hebben veroordeeld."

Indien de Voorzienigheid in de huidige verwarring de Priesterbroederschap Sint-Pius X de middelen verschaft om de eeuwige rechten van Onze Heer duidelijk te verkondigen, zou het van onze kant een zeer ernstige zonde zijn om ons te onttrekken aan deze verplichting die het geloof en de naastenliefde ons opleggen. Dit zijn de uitgangspunten die ons helpen begrijpen waarom de Priesterbroederschap Sint-Pius X bestaat, en waarom zij vandaag bisschopswijdingen verricht.

Zonder deze uitgangspunten zouden het besluit van de Priesterbroederschap, evenals haar betoog zelf, zinloos zijn. Als men niet erkent dat het hier om het geloof zelf gaat, dan kan de actualiteit rond de Priesterbroederschap Sint-Pius X onvermijdelijk alleen maar worden gezien als een kwestie van discipline, rebellie of ongehoorzaamheid. Dat is helaas de misvatting van degenen die beweren dat de Priesterbroederschap Sint-Pius X alleen bisschoppen wijdt om haar eigen autonomie te behouden.

Maar daar gaat het niet om. De komende wijdingen zijn een daad van trouw die tot doel heeft de middelen te behouden om de eigen ziel en die van anderen te redden. Het streven naar egoïstische autonomie is niet hetzelfde als het behoud van een vrijheid die onmisbaar is om het geloof te belijden en aan de zielen door te geven.

4. Onder de prominenten die zich tegen de wijdingen van 1 juli hebben uitgesproken, bevinden zich conservatieve kardinalen die zeer kritisch staan tegenover Paus Franciscus, zoals Kardinaal Gerhard Ludwig Müller en Kardinaal Robert Sarah. Hoe verklaart u hun houding?

Allereerst moet worden erkend dat een conservatief die kritisch staat tegenover Paus Franciscus, wellicht enige angst heeft om te worden gelijkgesteld met de Priesterbroederschap Sint-Pius X en samen met haar te worden gedemoniseerd. Hieruit kan de behoefte voortvloeien om duidelijk te maken dat hij niets met ons te maken heeft.

Maar afgezien van dit aspect kampen deze kardinalen of bisschoppen met een dieper, typisch modern onbehagen: dat van het onvermogen om de eisen van het geloof te verzoenen met die van het canoniek recht. Het geloof vereist dat men al het mogelijke doet om het te belijden, te bewaren en door te geven; tegelijkertijd lijkt, als men het recht letterlijk interpreteert en de huidige omstandigheden buiten beschouwing laat, een bisschopswijding zonder de goedkeuring van de paus onmogelijk. Wat is dan te doen? Deze kardinalen, net als anderen, leven in een soort permanente tweedeling die hun goede bedoelingen dreigt teniet te doen: ze plaatsen deze twee eisen naast elkaar, op cartesische wijze, en voelen zich als het ware verpletterd of overweldigd door de schijnbare tegenstrijdigheid.

“Het leergezag bestaat om het geloof te onderwijzen, niet om het uit te vinden; het recht bestaat om het te bewaren en de noodzakelijke voorwaarden te waarborgen voor het christelijke leven dat daaruit moet voortvloeien.”

De Priesterbroederschap Sint-Pius X is daarentegen van mening dat deze twee uitgangspunten niet louter naast elkaar moeten worden geplaatst, maar in een hiërarchie, waarbij het ene ondergeschikt is aan het andere. In de Kerk gaan de zuiverheid en de belijdenis van het geloof immers voor op elke andere overweging, want de andere elementen waaruit het leven van de Kerk bestaat, zijn allemaal afhankelijk van het geloof zelf: het leergezag bestaat om het geloof te onderwijzen, niet om het uit te vinden; het recht bestaat om het te bewaren en de noodzakelijke voorwaarden te waarborgen voor het christelijke leven dat daaruit moet voortvloeien¹. Deze prioriteit vloeit voort uit het feit dat Onze Heer zelf, door mens te worden, bovenal de eeuwige Waarheid aan de wereld openbaart; en dat Hij, als Wetgever, in het Evangelie de middelen aangeeft om diezelfde Waarheid te kennen en er trouw aan te blijven. Er bestaat een logische prioriteit tussen het eerste en het tweede element.

Bijgevolg heeft de goddelijke Voorzienigheid de Kerk niet ingesteld als een parlementair geheel van naast elkaar staande en van elkaar onafhankelijke ambten. Integendeel, zij heeft een hiërarchie van prioriteiten ingesteld met als specifiek en voornaamste doel het geloofsgoed te bewaren, de gelovigen in dit geloof te sterken, en al het overige te organiseren in functie van deze prioritaire en fundamentele eis. Het recht dient in het bijzonder dit doel en niet om degenen te belemmeren of te veroordelen die katholiek willen blijven, dat wil zeggen degenen die uit het geloof willen leven.

5. *Waarom beschouwt u deze houding als typisch modern?*

De moderne mens heeft moeite om de verschillende elementen van de werkelijkheid waarin hij leeft, en van de kennis die deze analyseert, op harmonieuze wijze te ordenen. Om het in enigszins technische bewoordingen te zeggen: de moderne mens heeft de neiging om de elementen van de werkelijkheid om hem heen op een nominalistische manier te classificeren: hij plakt op elk ervan oppervlakkige etiketten, zonder de moeite te nemen om tot de kern van de problemen door te dringen, en dus zonder ze in al hun complexiteit, implicaties of onderlinge afhankelijkheid te kunnen vatten.

Zo is in het geval dat ons bezighoudt de toepassing van de wet volledig losgekoppeld van de werkelijkheid die de wet zelf geacht wordt te beschermen. Juist uit deze ontkoppeling tussen de wet en de werkelijkheid ontstaan de typisch

¹ Deze orde, die is gebaseerd op de overdracht van het geloof, is een klassiek begrip uit het canoniek recht. Laten we onder andere een auteur citeren: “*Ut patet fundamentum vitae supernaturalis Ecclesiae curae et potestati concredite est fides; het is duidelijk dat het geloof het fundament is van het bovennatuurlijke leven dat is toevertrouwd aan de zorg en het gezag van de Kerk*”. Het recht zal dus op organische wijze alles moeten regelen wat het geloof betreft: “*quae respiciunt fidei praedicationem, explicationem, susceptionem, exercitium, professionem externam, defensionem et vindicationem; alles wat betrekking heeft op de prediking van het geloof, de uitleg, de aanvaarding, de beleving, de uiterlijke belijdenis, de verdediging en de weerlegging van dwalingen*”, in Gommarus Michiels OFM Cap., *Normae generales juris canonici*, Parijs, 1949, deel 1, p. 258.

moderne ideologische benaderingen, zowel op religieus als op burgerlijk gebied. Deze houding heeft twee verschillende en complementaire gevolgen.

Bij degenen die onder deze dichotomie lijden en met dit dilemma worden geconfronteerd, zoals het geval kan zijn in conservatieve kringen, leidt dit tot fatalisme en ontmoediging, omdat men zich gevangen voelt, verlamd, niet in staat om adequaat te handelen in overeenstemming met de objectieve eisen van de Waarheid en het Goede. Wie voortdurend in deze existentiële tegenstrijdigheid leeft, wordt er uiteindelijk het slachtoffer van en verwacht fatalisme met vertrouwen in de Goddelijke Voorzienigheid.

Vervolgens dreigt dit bij degenen die gezag uitoefenen te leiden tot onomkeerbare verblinding en verharding van het hart, onvermijdelijke gevolgen van de ideologische benadering: “de wet is de wet”, ongeacht de omstandigheden, de concrete eisen of de goede bedoelingen.

Om deze reden veroordeelt Onze Heer deze houding in zeer krachtige bewoordingen: “Toen zei Jezus: ‘Ik ben in deze wereld gekomen om te oordelen, opdat degenen die niet zien, mogen zien, en degenen die zien, blind mogen worden’. Enkele Farizeeën, die bij Hem waren, hoorden dit en zeiden tegen Hem: ‘Zijn wij dan ook blind?’ Jezus zei tegen hen: ‘Als jullie blind waren, zouden jullie geen zonde hebben; maar nu zeggen jullie: ‘Wij zien’. Daarom blijft jullie zonde bestaan”. (*Jh. 9, 39-41*)

6. *Denkt u dat de leer van het Evangelie op een bepaalde manier licht kan werpen op de huidige situatie?*

Onze Heer is het volmaakte voorbeeld van gehoorzaamheid aan de wet van Mozes: samen met de allerheiligste Maagd Maria vervult Hij vanaf de eerste dagen van Zijn bestaan alle wettelijke voorschriften tot op de letter. En Hij blijft zich daar strikt aan houden tot de laatste dag van Zijn leven: tijdens het Laatste Avondmaal volgt Jezus het joodse ritueel van die tijd tot op de letter.

Niettemin verricht Onze Heer zelfs op de sabbat wonderen, wat de legalistische en blinde reactie van de farizeeën uitlokt. Jezus, een Wetgever die groter is dan Mozes zelf, is de eerste die de wet naleeft, en de eerste die het bestaan erkent van een hoger goed dat vrijstelling kan verlenen van de letterlijke naleving van de wet. Zijn woorden zeggen, zoals altijd, meer dan duizend verhandelingen: “En het gebeurde dat Jezus op een sabbat het huis van een van de vooraanstaande Farizeeën binnenging om daar brood te eten; en zij hielden Hem in de gaten. En zie, daar zat een man met waterzucht voor Hem. En Jezus nam het woord en zei tegen de wetgeleerden en de Farizeeën: ‘Is het geoorloofd om op de sabbat te genezen?’ Maar zij zwegen. Toen nam

Hij die man bij de hand, genas hem en stuurde hem weg. Vervolgens richtte Hij zich tot hen en zei: ‘Wie van jullie zou, als zijn ezel of zijn os in een put valt, hem niet onmiddellijk eruit halen, zelfs op de sabbat?’ En zij konden daar niets op antwoorden”. (Lc. 14, 1-6)

Deze goddelijke woorden behoeven geen commentaar. De Priesterbroederschap Sint-Pius X maakt zich deze zonder voorbehoud eigen. Ook wij moeten al het mogelijke doen om de zielen uit de put te halen, zelfs als we een eindeloze sabbat doormaken. Onze Heer was geen legalist, geen nominalist, geen cartesiaan: Hij was de Goede Herder.

7. *De afgelopen maanden hebben zich buiten de Priesterbroederschap stemmen laten horen om haar te steunen. Met name Mgr. Athanasius Schneider heeft zich herhaaldelijk uitgesproken over de wijdingen. Hoe verklaart u zijn vastberadenheid?*

Ik moet toegeven dat deze steun aan de Priesterbroederschap mij diep heeft geraakt. Verschillende diocesane priesters hebben ons hun dankbaarheid en aanmoedigingen betuigd, en ook verschillende bisschoppen. Ik wil hen allen bedanken.

Omdat ik ze hier niet allemaal kan noemen, wil ik in het bijzonder Mgr. Strickland bedanken voor zijn krachtige, heldere en moedige boodschap. En natuurlijk Mgr. Schneider: deze bisschop heeft blijk gegeven van grote moed en vrijheid van meningsuiting, waaruit blijkt dat we te maken hebben met een man van God, onbaatzuchtig en oprecht bezorgd om het welzijn van de zielen. Ik geloof dat zijn steun, en alles wat hij de afgelopen maanden heeft kunnen zeggen, de geschiedenis zal ingaan. Ik ben ervan overtuigd dat dit niet alleen belangrijk is voor de Priesterbroederschap, maar nog meer voor alle bisschoppen in de wereld. Het is een objectief teken van hoop: zijn woorden tonen aan dat de Voorzienigheid te allen tijde stemmen kan doen opstaan die de waarheid met moed en standvastigheid spreken, zonder vrees voor mogelijke persoonlijke gevolgen.

8. *Hoopt u nog steeds de paus te zien vóór de wijdingen?*

Natuurlijk, dat is mijn oprechte wens. Ik ben echter verbaasd dat er tot nu toe geen persoonlijk antwoord of reactie van de Heilige Vader is gekomen.

Alvorens een vereniging met meer dan duizend leden, die een referentiepunt vormt voor honderdduizenden gelovigen over de hele wereld, misschien als schismatisch te bestempelen, zou het wenselijk kunnen zijn om degenen die beoordeeld moeten worden persoonlijk te leren kennen. De overwogen sanctie

treft niet alleen een instelling – die overigens in de ogen van de Heilige Stoel niet bestaat –, maar ook mensen, en wel mensen die zeer gehecht zijn aan de paus en de Kerk.

Ik geef toe dat ik moeite heb om dit stilzwijgen te begrijpen, terwijl ons vaak wordt herinnerd aan de noodzaak om te luisteren naar de roep van de armen, die van de periferieën, en zelfs die van de aarde...

“Ook wij moeten al het mogelijke doen om de zielen uit de put te halen, zelfs als we een eindeloze sabbat doormaken.”

9. *U hebt Paus Franciscus ontmoet. Welke herinnering houdt u aan hem over?*

Het programma dat Paus Franciscus de universele Kerk heeft opgelegd, is voldoende bekend en is uitvoerig becommentarieerd door de Priesterbroederschap Sint-Pius X. Ik denk dat het woord “ramp” helaas het meest geschikt is om de erfenis die hij heeft nagelaten samen te vatten.

Desondanks heeft Paus Franciscus op zijn eigen manier het goede erkend dat de Priesterbroederschap Sint-Pius X voor de zielen doet. Uit deze constatering is jegens ons een ogenschijnlijk dubbelzinnige houding voortgekomen, een vorm van tolerantie die de meest oppervlakkige waarnemers heeft verrast en die conservatieve kringen soms diep heeft geïrriteerd.

Veel keuzes van Paus Franciscus hebben in grote delen van de Kerk tot oprechte droefheid geleid, maar het zou onrechtvaardig zijn hem te beschuldigen van starheid en schematisch denken bij de beoordeling van de mensen die hij voor zich had, of bij de toepassing van het recht. Zijn houding heeft dit vaak geïllustreerd. Het is ongetwijfeld een detail, maar toen ik vroeg om hem in het Vaticaan te ontmoeten, kreeg ik binnen vierentwintig uur een audiëntie bij hem, en hij toonde zich bijzonder vriendelijk.

10. *De afgelopen jaren heeft het Vaticaan, in naam van een tot principe verheven tolerantie, blijk gegeven van een grote openheid ten aanzien van bepaalde complexe situaties. Denkt u dat de Priesterbroederschap Sint-Pius X hiervan kan profiteren?*

De toepassing van elke wet, goed of slecht, hangt uiteindelijk af van de wil van de wetgever. Het is aan hem om te bepalen hoe hij de Priesterbroederschap Sint-Pius X wil behandelen.

Dat gezegd zijnde, kan de openheid die het Vaticaan heeft getoond niet omwille van zichzelf worden gewenst, want ze gaat zo ver dat ze het absurde rechtvaardigt, door koppels te zegenen die tegen de natuur handelen, of door plechtig te beloven de aanhangers van andere religies niet te bekeren, om maar twee voorbeelden te noemen. We worden geconfronteerd met een ideologische en totalitaire dictatuur van de tolerantie.

De Traditie van de Kerk, die de Priesterbroederschap Sint-Pius X tracht te belichamen, vertegenwoordigt echter op zichzelf een veroordeling van deze uitwassen, die ondraaglijk is voor degenen die een dergelijke tolerantie bevorderen. Als we de situatie goed analyseren, zijn de sancties, in het verleden of in de toekomst, die gericht zijn tegen de Priesterbroederschap Sint-Pius X, niet zozeer gericht tegen een daad van ongehoorzaamheid, als wel tegen de levende veroordeling die zij vormt ten aanzien van de huidige kerkelijke lijn.

De rol die de Voorzienigheid voor de Priesterbroederschap Sint-Pius X lijkt te hebben weggelegd, is de bijzondere rol van een teken van tegenspraak: wat concreet betekent, een doorn in de voet van de hervormers. En het bijzondere aan deze doorn is dat hoe meer men er vanaf probeert te komen, hoe dieper hij zich vastzet: niet de doorn zelf bepaalt dit therapeutische effect, maar de tweeduizend jaar Traditie die hij belichaamt en vertegenwoordigt.

De Priesterbroederschap Sint-Pius X kan worden bestraft, de Tridentijnse Mis kan worden verboden ..., maar die tweeduizend jaar kunnen nooit worden uitgewist. Dat is de ware reden waarom de Priesterbroederschap, ondanks de veroordelingen in het verleden, nooit heeft opgehouden een stem te zijn die de Kerk aanspreekt; en dat is ook de reden waarom het niet zo eenvoudig is om tolerant tegenover haar te staan.

Er zal een dag komen waarop een paus zal besluiten deze doorn uit zijn voet te trekken: hij zal haar dan kunnen gebruiken als een volgbaar instrument om bij te dragen – dat is onze diepste wens – aan het herstel van alles in Onze Heer Jezus Christus.

11. Er wordt gezegd dat de komende wijdingen een schisma zouden kunnen veroorzaken. Toch zijn sommigen binnen de Kerk van mening dat de Priesterbroederschap Sint-Pius X al schismatisch is. Hoe valt deze tegenstrijdigheid te verklaren?

De tegenstrijdigheid is reëel en wijst op een jurisprudentie van het Vaticaan die men als “fluïde” zou kunnen omschrijven. Laten we proberen hier meer duidelijkheid in te brengen.

Canoniek gezien is de Priesterbroederschap Sint-Pius X, nadat zij in 1988 schismatisch was verklaard, nooit van deze censuur ontheven: in 2009 heeft paus Benedictus XVI de excommunicaties opgeheven die op haar bisschoppen rustten, maar zonder terug te komen op de eerdere schisma-verklaring. Tegelijkertijd heeft de Priesterbroederschap Sint-Pius X haar leerstellige standpunten niet gewijzigd en precies dezelfde rechtvaardiging voor de bisschopswijdingen, zowel in het verleden als in de toekomst, gehandhaafd. Met andere woorden, in overeenstemming met het feit dat zij de sancties die haar zijn opgelegd als nietig beschouwt, heeft zij zich nooit teruggetrokken.

Om deze redenen beschouwen de “strikte” canonisten haar nog steeds als schismatiek. In die zin moeten de expliciete verklaringen van Kardinaal Raymond Burke, voormalig prefect van het Hoogste Tribunaal van de Apostolische Signatuur, of van Mgr. Camille Perl, voormalig secretaris van de Commissie *Ec-clesia Dei* – die in 2019 werd opgeheven – worden begrepen. Vanuit ditzelfde perspectief moeten ook de maatregelen worden begrepen die werden genomen ten aanzien van priesters die de Priesterbroederschap Sint-Pius X verlieten om zich bij de officiële structuren aan te sluiten: de excommunicatie wegens schisma en de schorsing werden voor hen opgeheven, en hen werd gevraagd te biechten om ook intern absolutie te verkrijgen.

“De Traditie van de Kerk, die de Priesterbroederschap Sint-Pius X tracht te belichamen, vormt op zichzelf al een veroordeling van deze afwijkingen, die ondraaglijk is voor degenen die een dergelijke tolerantie bevorderen.”

Tegenover deze interpretatie staat de figuur van Kardinaal Dario Castrillón Hoyos², die veel soepeler is, en vooral die van Paus Franciscus, die de Priesterbroederschap Sint-Pius X nooit als schismatiek heeft behandeld en ons expliciet heeft gezegd dat hij haar nooit zou veroordelen. In feite zouden we ook Kardinaal Fernández en Paus Leo XIV zelf in deze lijst kunnen opnemen: als zij momenteel een schisma trachten te vermijden, betekent dit immers dat zij ons niet als reeds schismatiek beschouwen. Hetzelfde geldt voor de kardinalen en bisschoppen die momenteel trachten de wijdingen te ontmoedigen om een schisma te vermijden.

Maar dan rijst in dit stadium een dubbele vraag: ten eerste, als dat hun vrees is, begrijpen we niet wanneer, hoe of waarom we in hun ogen zouden zijn opgehouden schismatieken te zijn. Als de Heilige Stoel zelf in de praktijk de plech-

2 Kardinaal Castrillón Hoyos heeft in de jaren 2000 herhaaldelijk bevestigd dat de Priesterbroederschap Sint-Pius X “niet in schisma verkeert”, maar zich in een “canonisch onregelmatige situatie” bevindt, die binnen de Kerk moet worden geregulariseerd.

tige verklaring van schisma uit 1988 niet als geldig beschouwt, welke waarde zou dan een nieuwe verklaring van schisma kunnen hebben, uitgesproken om volstrekt gelijkwaardige redenen en onder gelijkwaardige omstandigheden?

Wat zeker is, is dat het Vaticaan in 1988 verwachtte dat de Priesterbroederschap Sint-Pius X, nadat zij als schismatiek was verklaard, binnen enkele jaren zou worden ontbonden. Welnu, niet alleen is zij niet ontbonden, maar zij is blijven groeien. En bovenal is zij, ondanks een duidelijk onrechtvaardige schisma-verklaring, altijd een werk van de Kerk gebleven en heeft zij altijd voor de Kerk gewerkt: deze realiteit dringt zich met zo'n kracht op dat, ondanks de veroordeling van 1988, de Heilige Stoel dit uiteindelijk in de praktijk heeft erkend.

Een mogelijke oorzaak van deze canonieke inconsistenties ligt in het 'vage' en modernistische concept van 'niet-volledige gemeenschap', volgens welke eenzelfde persoon tegelijkertijd als katholiek en niet-katholiek, als lid en niet-lid van de Kerk kan worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat als iemand 'gedeeltelijk' zoon van de Kerk is, de wet van de Kerk slechts op eveneens gedeeltelijke wijze op hem van toepassing kan zijn, volgens willekeurige en variabele beoordelingen en criteria ...

Dit toont aan hoe een ecclesiologische dwaling onvermijdelijk leidt tot juridische dwalingen, of in ieder geval tot verwarde, onsamenvangende en 'vloeibare' oordelen.

12. Om de beschuldiging van schisma te onderbouwen, wordt beweerd dat een bisschopswijding in elk geval altijd de overdracht van jurisdictiebevoegdheid aan de nieuwe bisschop met zich mee zou brengen, met als onvermijdelijk gevolg – bij gebrek aan toestemming van de paus – de oprichting van een parallelle hiërarchie, en dus van een parallelle Kerk. De Priesterbroederschap Sint-Pius X heeft al op dit bezwaar gereageerd³. Aangezien dit een uiterst gevoelig punt is, zou u hier nog enkele overwegingen aan toe willen voegen?

Dit punt is absoluut cruciaal. In feite berust de beschuldiging op een modernistisch uitgangspunt. Ik denk dat het interessant is om te proberen te begrijpen waarom de ecclesiologie van het Tweede Vaticaans Concilie leert dat een nieuwe bisschop altijd, onder alle omstandigheden, samen met de wijdingsbevoegdheid ook de jurisdictiebevoegdheid ontvangt.

Laten we er kort aan herinneren dat de wijdingsbevoegdheid bestaat uit het vermogen om de sacramenten te bedienen, terwijl de jurisdictie verwijst naar de bevoegdheid om, *cum Petro et sub Petro*, een deel van de kudde te besturen,

3 Brief van Pater Davide Pagliarani aan Kardinaal Victor Manuel Fernández van 18 februari 2026, bijlage 2.

gewoonlijk een bisdom. In de klassieke theologie, bevestigd door het traditionele canoniek recht en vooral door de vaste praktijk van de Kerk – we kunnen zeggen: volgens de Traditie – wordt de bevoegdheid om te besturen rechtstreeks door de paus aan de bisschop verleend, onafhankelijk van de wijding. Daarom kunnen er regelmatig gewijde bisschoppen bestaan aan wie geen eigen jurisdictie is toevertrouwd, zoals hulpbisschoppen of bisschoppen die belast zijn met specifieke diplomatieke missies.

“De Priesterbroederschap Sint-Pius X is altijd een werk van de Kerk gebleven en heeft zich altijd ingezet voor de Kerk: de Heilige Stoel heeft dit uiteindelijk in de praktijk erkend.”

Ten tijde van het concilie werd deze visie beschouwd als te traditioneel, te middeleeuws, te Romeins: de directe en exclusieve tussenkomst van de Plaatsvervanger van Christus bij de toekenning van de jurisdictie reduceerde de aangestelde bisschoppen tot louter afgevaardigden of vertegenwoordigers van de paus. Omgekeerd maakte het idee dat elke bisschop bij zijn wijding onmiddellijk van God een universele jurisdictie ontvangt, het mogelijk om hem in zekere zin gelijk te stellen aan de paus, waardoor de plaats van de Plaatsvervanger van Christus werd gereduceerd tot die van een eenvoudige voorzitter van een college, “eerste onder zijn gelijken”. Dit nieuwe uitgangspunt ondersteunde dus, heel eenvoudig, de modernistische theorie van de collegialiteit⁴, het fundament van de democratisering van de Kerk.

Bovendien had deze herdefiniëring nog een ander gevolg: ze droeg bij aan een grotere oecumene. Om namelijk een zekere “kerkelijkheid” te kunnen toekennen aan de oosterse schismatische gemeenschappen (dat wil zeggen aan die welke werkelijk schismatisch zijn) en hen te beschouwen als “zusterkerken”, en zo een solide basis te leggen voor de oecumenische dialoog, moest hun apostolische successie zodanig worden gewaardeerd dat hun een daadwerkelijke jurisdictie over hun gelovigen werd toegekend – ondanks hun volledige afscheiding van Rome en de paus. Hun status als ‘Kerk’ zou dus voortvloeien uit het feit dat zij bisschoppen hebben die niet alleen geldig gewijd zijn, maar ook begiftigd zijn met een daadwerkelijk gezag over de zielen dat voortvloeit uit die wijding zelf, onafhankelijk van enig ingrijpen van de paus. Deze invalshoek maakte het gemakkelijker om in deze gemeenschappen het bestaan van een echte kerkelijke hiërarchie, in de volle betekenis van het woord, aan te nemen. Zonder deze voorafgaande ecclesiologische manipulatie zou het onmogelijk zijn geweest om hun een echte ‘kerkelijkheid’ toe te kennen.

⁴ Deze leer beschouwt het bisschoppelijk college als zodanig als een tweede subject van het hoogste gezag in de Kerk, naast de paus: bijgevolg neigt dit ertoe de Kerk te veranderen in een soort permanent concilie, wat de almacht van de bisschoppenconferenties en de lopende synodale hervorming rechtvaardigt.

"Men kan zich niet beperken tot het betreuren van de gevolgen zonder terug te gaan naar de werkelijke oorzaken: men moet de moed hebben om verder te gaan en te erkennen dat deze crisis zijn oorsprong vindt in officiële leerstellingen die vaak dubbelzinnig en soms duidelijk in strijd zijn met de Traditie."

Aan ditzelfde oecumenische perspectief is een andere ecclesiologische manipulatie verbonden, namelijk het rekbare concept van 'onvolledige gemeenschap', dat in de vorige vraag aan de orde kwam: concreet zouden alle christelijke "kerken" deel uitmaken van een "superkerk" – de Kerk van Christus, die groter is dan de katholieke Kerk – en zouden zij met deze een min of meer volledige gemeenschap onderhouden, afhankelijk van de lacunes in hun leer. Dit concept, dat eveneens modernistisch is, heeft tot doel een zogenaamde ontluikende eenheid met de andere 'kerken' te benadrukken. Maar het is misleidend. Men is immers ofwel in alle opzichten in gemeenschap met de katholieke Kerk, ofwel daarvan gescheiden: er bestaat geen tussenpositie. Paradoxaal genoeg wordt dit begrip, dat is bedacht als een instrument ten dienste van de oecumenische dialoog, bedoeld om een gezamenlijke weg te rechtvaardigen tussen 'kerken' die elkaar als 'zusters' erkennen, ook gebruikt ten aanzien van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, die het als absurd beschouwt.

Wat bijzonder betreuwenswaardig is aan het verwijt aan het adres van de Priesterbroederschap, is dat deze specifieke beschuldiging van schisma of 'onvolledige gemeenschap', die berust op modernistische, collegiale en oecumenische postulaten, niet alleen door het Vaticaan wordt geformuleerd, maar ook door bepaalde verantwoordelijken van de zogenaamde 'Ecclesia Dei'-kringen en -instituten⁵. Paradoxaal genoeg vallen zij de Priesterbroederschap Sint-Pius X aan door de ecclesiologische dwalingen van het Tweede Vaticaans Concilie aan te halen en te verdedigen ... In plaats van deze dwalingen op constructieve wijze aan de kaak te stellen – zoals zij dat in theorie zouden kunnen doen –, gebruiken zij ze om de Priesterbroederschap Sint-Pius X te stenigen. Het zijn echter stenen van rubber.

13. Wat betreft de jurisdictie en het gezag in de Kerk, hoe analyseert de Priesterbroederschap Sint-Pius X de mogelijkheid om religieuzen of leken te benoemen in verantwoordelijke functies?

De vraag is volkomen relevant, vooral als men bedenkt dat momenteel een Romeins dicasterie, namelijk dat welke belast is met de instituten van gewijd leven, in plaats van respectievelijk een kardinaal en een bisschop als prefect en secretaris te hebben, is toevertrouwd aan twee religieuzen.

⁵ We wijzen in het bijzonder op de studies van Pater Josef Bisig, stichter van de Fraternité Saint-Pierre, en van Pater Louis-Marie de Bignéres, stichter van de Fraternité Saint-Vincent-Ferrier.

Ik wil hier geen ironie in leggen, want dat zou denigrerend zijn. Ik wil alleen maar benadrukken dat het Vaticaan op zijn manier bewijst dat het nog steeds perfect in staat is om het verschil te maken tussen de macht van de wijding en de toekenning van de jurisdictie: voor zover ik weet is Zuster Simona Brambilla, de huidige prefect, namelijk nooit tot diaken, priester of bisschop gewijd; ze heeft zelfs geen klerikale tonsuur ontvangen ... Hetzelfde geldt voor de zuster-secretaris.

14. Buiten de Priesterbroederschap Sint-Pius X erkennen velen tegenwoordig oprecht dat er een crisis heerst binnen de Kerk, met name op het gebied van het geloof. Sommigen verwijten de Priesterbroederschap Sint-Pius X echter dat zij zich afzondert in haar eigen koers, zonder voldoende rekening te houden met het bestaan van andere visies. Vindt u deze kritiek terecht?

Ik denk dat de Priesterbroederschap Sint-Pius X op dit specifieke punt de vinger op de zere plek legt. Velen van ons zijn het erover eens dat er een crisis in de Kerk heerst en dat deze crisis het geloof raakt: de Priesterbroederschap Sint-Pius X neemt hiervan kennis en bevestigt dit.

Maar we kunnen ons niet beperken tot het betreuren van de gevolgen zonder terug te gaan naar de werkelijke oorzaken: we moeten de moed hebben om verder te gaan en te erkennen dat deze crisis zijn oorsprong vindt in officiële leerstellingen, die vaak dubbelzinnig zijn en soms duidelijk in strijd met de Traditie. Concreet moeten we ons realiseren dat het specifieke kenmerk van de huidige crisis is dat zij de hiërarchie van de Kerk raakt in de leer die zij voorstelt.

In een dergelijke situatie kan men echter niet nalaten te zeggen wat er aan de hand is: de dwalingen moeten duidelijk worden erkend en aan de kaak gesteld door degenen die daartoe in staat zijn. Het volstaat niet te doen alsof men ze niet ziet of te hopen dat ze mettertijd zullen verdwijnen. Teksten als *Amoris laetitia* of *Fiducia supplicans* hebben bijvoorbeeld voor nogal wat opschudding gezorgd; daarna is alles weer tot rust gekomen, is men overgegaan tot de orde van de dag, en spreekt bijna niemand er meer over. Maar de beslissingen en de fouten die ze bevatten, blijven van kracht: men corrigeert ze niet in de hoop dat ze in de vergetelheid raken.

De Priesterbroederschap Sint-Pius X bestaat om hieraan te herinneren, zowel de gelovigen als de hiërarchie. Zij beschouwt dit als haar plicht, niet uit een geest van uitdaging of ongehoorzaamheid, maar als een dienst aan de Kerk. In die zin is het niet juist te zeggen dat zij zich afzondert: zij spreekt voor de hele Kerk en richt zich tot alle verwarde katholieken, zonder onderscheid.

Voor wie deze kwesties zonder ideologische vooroordelen benadert, dringt zich een constatering op: de breuk komt niet voort uit de Broederschap Sint-Pius X, maar uit de flagrante afwijking van de officiële leerstellingen ten opzichte van de Traditie en het constante leergezag van de Kerk.

15. Hoe zou de officiële leer van de Kerk fouten kunnen bevatten?

De kwestie is uiterst delicaat en complex, en alleen de Kerk zal op een dag een bevredigende en definitieve verklaring kunnen geven over wat er is gebeurd en wat er vandaag de dag nog steeds gebeurt. Wat zeker is, is dat er geen dwaling kan worden onderwezen door het leergezag van de Kerk zelf. De feiten zijn echter duidelijk: we worden helaas geconfronteerd met de leer van bepaalde ernstige dwalingen. Maar of het nu gaat om de teksten van een concilie dat niet-dogmatisch wilde zijn, of om eenvoudige pastorale aansporingen, preken of gelegenheidsverklaringen – of zelfs dialogen met de wereld, geïmproviseerde toespraken in het vliegtuig of gesprekken met journalisten –, wanneer niet-dogmatische elementen als zodanig worden gepresenteerd, kan dit niet overeenkomen met een authentiek leergezag.

“De Priesterbroederschap Sint-Pius X blijft in volmaakte gemeenschap met alle pausen uit de geschiedenis, zonder uitzondering, in wat zij met elkaar gemeen hebben: de geloofsschat, dat door de eeuwen heen getrouw is ontvangen, bewaard en doorgegeven.”

Om een voorbeeld te geven: een vooraanstaande Romeinse prelaat heeft mij onlangs uitgelegd dat de Verklaring van Abu Dhabi niet als behorend tot het leergezag moet worden beschouwd, aangezien het slechts een gelegenheidstekst betreft. Ik denk dat op een dag, met een beetje flexibiliteit en gezond verstand, een paus iets soortgelijks – en in het openbaar – zal zeggen over een hele reeks problematische teksten die niet als leergezag in de technische zin van het woord kunnen worden beschouwd. De Romeinse Curie beschikt over een ongeëvenaarde ervaring en finesse om de nodige onderscheiden te maken: het ontbreekt haar alleen aan de wil om dit te doen.

Hoe dan ook, een definitieve verduidelijking is een zaak van de Kerk zelf, en niet van de Priesterbroederschap Sint-Pius X. Onze rol beperkt zich ertoe om trouw alles te verwerpen wat in strijd is met de Traditie en met het constante Leergezag. Hierdoor blijft de Priesterbroederschap Sint-Pius X in volmaakte gemeenschap met alle pausen uit de geschiedenis, zonder uitzondering, in wat zij met elkaar gemeen hebben: het *depositum fidei*, dat door de eeuwen heen getrouw is ontvangen, bewaard en doorgegeven.

16. *Op talrijke gebieden van het kerkelijk leven, zoals op liturgisch gebied, is het duidelijk dat er misbruik plaatsvindt. Waarom spreekt de Priesterbroederschap Sint-Pius X altijd van dwalingen en niet van misbruik?*

Het is duidelijk dat er misbruik bestaat, dat de grenzen van de hervormingen zelf overschrijdt. De Priesterbroederschap Sint-Pius X erkent dit zonder moeite.

Maar de voortdurende retoriek van het misbruik, die vooral in zwang was onder het pontificaat van Paus Benedictus XVI, volstaat niet om de crisis te verklaren. Ze creëert zelfs een systematisch alibi dat verhindert dat de problemen tot op de bodem worden uitgezocht. De liturgische hervorming bijvoorbeeld brengt moeilijkheden met zich mee die ongetwijfeld verband houden met de principes zelf, los van eventueel misbruik. De oecumenische en interreligieuze gebeden, om een ander voorbeeld te nemen, zijn de uitdrukking van een theologische dwaling, ook al probeert men expliciete daden van syncretisme te vermijden, om te voorkomen wat als misbruik zou kunnen overkomen.

Bovenal heeft de retoriek van liturgisch misbruik, of van misbruik bij de interpretatie van teksten, de neiging om de betrokken personen in twijfel te trekken – die worden beschouwd als verantwoordelijk voor dit misbruik, of als niet in staat om het te beteugelen – in plaats van de verkeerde principes die aan de basis liggen van de huidige catastrofe. Het zijn echter juist deze principes die aan de kaak moeten worden gesteld.

**“Het gaat hier niet om rebelle,
maar om het antwoord op een wrede noodzaak.”**

Ik geef toe dat ik de afgelopen jaren zelf getroffen ben door de bittere en systematische reactie van een bepaald, ietwat kortzichtig conservatief milieu, dat zich op zeer persoonlijke wijze heeft gericht tegen de figuur van Paus Franciscus, in plaats van tegen het concilie en de voortzetting van de leerstellige toepassing ervan tot op de dag van vandaag. Een dergelijke houding zorgt ervoor dat men bij elke verkiezing van een nieuwe paus, althans gedurende enkele maanden, hoopt op een oplossing van de crisis – zonder de nieuwe principes in twijfel te trekken, alsof alles afhangt van de persoonlijke wil van de nieuwe paus, die min of meer vastbesloten is om misbruik te veroordelen of te bestrijden. Dit is oppervlakkige retoriek die een opletende en eerlijke waarnemer niet meer overtuigt.

17. *Vindt u het niet overdreven, zoals de Priesterbroederschap Sint-Pius X bij andere gelegenheden al heeft benadrukt, om te stellen dat een authentiek christelijk leven tegenwoordig onmogelijk is in een gewone parochie? Is de toestand van “noodzaak” die bij deze bewering hoort wel zo duidelijk? Is het niet een “handig” concept, bedacht om de wijdingen te rechtvaardigen die de instelling nodig heeft?*

De Priesterbroederschap Sint-Pius X is zich ten volle bewust van het tragische en pijnlijke karakter van deze bewering. Het is een uiterst ernstige overweging, die goed begrepen moet worden.

Allereerst gaat het er niet om te betwisten dat, ondanks alle problemen en tekortkomingen waarmee gewone parochies te maken hebben, goede priesters en goede gelovigen er toch in kunnen slagen zich te heiligen en hun ziel te redden. Ondanks de fundamenteel ongunstige omstandigheden kan de genade van God de zielen raken, en wij kennen er voorbeelden van. Voor velen wordt het werkelijk lijden van hun situatie trouwens een echte bron van heiliging, die hen vaak aanzet tot het zoeken naar de Traditie.

Dat gezegd zijnde, moet wat de Priesterbroederschap Sint-Pius X beweert op een objectief, en niet op een subjectief niveau worden begrepen. Om de situatie van deze parochies werkelijk te kunnen beoordelen, is het aan elke ziel van goede wil om zich in gebed voor God precieze vragen te stellen, op zoek naar een bovennatuurlijk antwoord dat niet wordt ingegeven door positieve of negatieve indrukken, noch door ideologische vooroordelen, maar door de rede verlicht door het geloof.

Kan de Mis van Paulus VI het katholieke geloof volledig uitdrukken en voeden? Geeft zij voldoende de zin van het heilige, het transcendente, het bovennatuurlijke, het goddelijke weer? Maakt deze ritus het mogelijk de ware zin van het katholieke priesterschap te begrijpen?

Wordt in een gewone parochie of een pastoraal ordinariaat, dat wil zeggen daar waar men predikt in overeenstemming met de huidige leerstellige richtlijnen, het katholieke geloof nog in al zijn integriteit onderwezen? Is de catechese die aan kinderen wordt gegeven nog katholiek en in staat hen voor hun hele leven te vormen?

Worden de zeer delicate en actuele kwesties van de huwelijksmoraal, of van de toegang tot de Eucharistie in irreguliere situaties, nog steeds behandeld in overeenstemming met de wet van de Kerk? Wordt het Sacrament van de Boete nog steeds toegediend met een echt besef van de Verlossing en van de zonde, van de ernst en de gevolgen ervan?

Meer in het algemeen: welke vruchten hebben de hervormingen wereldwijd voortgebracht in het concrete leven van de gelovigen?

Op al deze vragen – en op andere soortgelijke vragen – geeft de Priesterbroederschap Sint-Pius X een duidelijk en coherent antwoord; en op basis van deze analyse, omdat de realiteit zich opdringt, komt zij tot de vaststelling van de “noodtoestand”.

De stelling van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is dus het resultaat van een gezond realisme, niet van een ideologisch uitgangspunt. Het tragische karakter van deze constatering is simpelweg evenredig aan de tragedie van de werkelijkheid.

18. Denkt u niet dat, ondanks de beste bedoelingen, de Priesterbroederschap Sint-Pius X het risico loopt om opnieuw gezinnen, de wereld van de Traditie en de Kerk zelf te verscheuren?

Misschien heeft de Kerk nog nooit zo’n verdeeldheid gekend als vandaag, en niemand kan zich daarover verheugen.

Deze verdeeldheid wordt echter niet veroorzaakt door trouw aan de Traditie, maar juist door het afwijken daarvan: de crisis van het leergezag, de dubbelzinnigheden, de dwalingen, de inculturatie zetten ertoe aan alles te interpreteren en te herinterpreteren, waardoor het aantal manieren om te oordelen toeneemt, wat op den duur onvermijdelijke verdeeldheid veroorzaakt. Om een bekend beeld te gebruiken: dit alles is wat het kleed van Christus verscheurt. De Priesterbroederschap Sint Pius X probeert, door trouw aan de Traditie, eenvoudigweg bij te dragen aan het voortdurend weer aan elkaar naaien ervan.

Wat betreft de mogelijkheid voor alle traditionalisten om samen te werken en te strijden, wenst de Priesterbroederschap Sint-Pius X dit van ganser harte. Maar dit mag niet gebeuren door middel van een soort mini-oecumene: het kan alleen gebeuren in volledige trouw aan de integrale Traditie, als men wil dat deze openlijke strijd iedereen ten goede komt, ook degenen die het niet met ons eens zijn.

“De ware, duurzame en onwankelbare eenheid is alleen mogelijk op basis van de Traditie van de Kerk.”

Wat ten slotte de mogelijke verdeeldheid binnen eenzelfde familie betreft, moeten we moedig deze woorden van Onze Heer in gedachten houden, zonder ons te ergeren, zonder in bitterheid te vervallen, en door degenen die lijden te steunen:

“Denk niet, dat Ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om de man te scheiden van zijn vader, en de dochter van haar moeder, en de schoondochter van haar schoonmoeder; en de mens zal zijn vijanden in zijn eigen huis hebben. Wie zijn vader of moeder meer liefheeft dan Mij, is Mij niet waard; en wie zijn zoon of dochter meer liefheeft dan Mij, is Mij niet waard”. (Mt. 10, 34-37)

19. Een terugblik. De bijzondere periode die de Priesterbroederschap Sint-Pius X momenteel doormaakt, roept bij de ouderen herinneringen en emoties op uit 1988. Deze datum markeert ongetwijfeld een beslissende wending in het werk van Mgr. Lefebvre. Welke uitspraak van de stichter van de Priesterbroederschap Sint-Pius X komt u als eerste in gedachten?

Tijdens een privégesprek had Mgr. Lefebvre toevertrouwd dat hij liever zou sterven dan in oppositie te staan met het Vaticaan. Dit toont aan in welke geest hij de wijdingen van 1988 heeft voorbereid. Toen, net als nu, ging het niet om rebellie, maar om een reactie op een wrede noodzaak: een noodzakelijke en onvermijdelijke beslissing, maar met tegenzin genomen.

Bij een andere gelegenheid verklaarde Mgr. Lefebvre, sereen en op een diep bovennatuurlijke manier, dat als de Priesterbroederschap Sint-Pius X niet het werk van God was, zij niet zou voortbestaan en hem niet zou overleven. Het is niet aan ons om een antwoord op deze vraag te geven. Maar de geschiedenis is al begonnen zich uit te spreken.

20. Wanneer en hoe denkt u dat de crisis in de Kerk kan eindigen, en daarmee ook dit gevoel van algemene desintegratie, zowel binnen als buiten de Kerk zelf?

Alleen de Voorzienigheid heeft het precieze antwoord op deze vraag. Wat mij betreft, veronderstel ik dat, na tevergeefs en wanhopig te hebben gezocht naar vrede en eenheid in collegialiteit, de synode, oecumene, dialoog, luisteren, gedeelde zorg voor het milieu, menselijke broederschap, de onophoudelijke verkondiging van de mensenrechten, enz., de autoriteiten uiteindelijk zullen beseffen – veel te laat – dat de ware, duurzame en onwankelbare eenheid alleen mogelijk is op basis van de Traditie van de Kerk.

Dus wanneer de crisis al haar gevolgen zal hebben getoond, de afvalligheid nog wijdverspreider zal zijn en de kerken leeg zullen zijn, zullen deze autoriteiten eindelijk begrijpen dat er niets te verzinnen viel: men moest gewoon trouw blijven aan Christus-Koning en, naar het voorbeeld van de eerste martelaren, Zijn onaantastbare rechten verkondigen tegenover een neo-heidense wereld.

Eén ding is zeker: aangezien de zelfvernietiging van de Kerk uit Rome is voortgekomen, zal deze verschrikkelijke crisis alleen vanuit Rome en door Rome tot een einde komen. De kiemen van deze wederopbouw van de Kerk zijn echter al aan het werk: ze dragen nederig vrucht in de zielen die door de geest van Onze Heer worden beziel, en waar in stilte de komst wordt voorbereid van hen die op een dag het Koningschap van Jezus Christus in zijn volle glorie zullen herstellen.

“Alleen vanuit Rome en via Rome zal deze verschrikkelijke crisis tot een einde komen.”

De crisis duurt zeker langer dan men zich had kunnen voorstellen. Dit is, naar mijn bescheiden mening, te wijten aan de intrinsieke moeilijkheid die de Kerk vandaag de dag ondervindt om te reageren. Een gezond lichaam kan vrij gemakkelijk reageren op ziekteverwekkers die het aanvallen; maar hoe verzwakt een lichaam is, hoe moeilijker het dat kan. Zo is de crisis die wij doormaken het gevolg van de aanval van verderfelijke principes op reeds verzwakte geesten – een verzwakking die al lang vóór de hervormingen was begonnen.

Maar zoals bij elke beproeving moeten we de Voorzienigheid aan het werk zien en ons wapenen met geduld. Hoe langer de crisis duurt, hoe meer Satan tekeergaat, hoe schitterender de triomf van de Traditie zal zijn en, bovenal, hoe duidelijker aan de wereld zal worden getoond dat de Kerk onverwoestbaar en goddelijk is.

Nooit eerder heeft de belofte van Onze Heer ons zo met vreugde en hoop vervuld als vandaag: “De poorten van de hel zullen haar niet overweldigen”. (*Mt. 16, 18*)

En bovendien wordt de zekerheid van deze triomf in de eerste plaats gewaarborgd door Degene die alle ketterijen verplettert: “Uiteindelijk zal mijn Onbevlekt Hart zegevieren”.

Gesprek gehouden in Menzingen op 19 april 2026,
de Zondag van de Goede Herder

De voorbereiding van de harten

op de bisschopswijdingen

*Mededeling aan de gelovigen en vrienden
van de Priesterbroederschap Sint-Pius X*

Menzingen, 22 mei 2026,

Geachte gelovigen en vrienden,

In het kader van de voorbereiding op de bisschopswijdingen die op 1 juli aanstaande in Ecône zullen plaatsvinden, willen wij u bij wijze van uitzondering een hoofdartikel ter beschikking stellen dat de Algemeen-Overste op 7 maart jongstleden aan de leden van de Priesterbroederschap heeft gericht.

Deze tekst gaat niet in op de kwestie van de wijdingen zelf, maar wil de geest in herinnering roepen waarin zij moeten worden voorbereid en beleefd: een geest van geloof, naastenliefde, bovennatuurlijk vertrouwen en liefde voor de Kerk. Want het volstaat niet om het verstand te verlichten, als men zich tegelijkertijd niet met het hart openstelt.

Daarom leek het ons goed, enkele weken voorafgaand aan deze voor de hele Kerk zo belangrijke ceremonie, om deze overwegingen te delen met de gelovigen en de vrienden van de Priesterbroederschap, opdat iedereen zich nog intenser bij deze voorbereiding zou kunnen aansluiten in gebed, opoffering en innerlijke vrede.

U vindt hierin met name een oproep om, in de huidige omstandigheden, een diep bovennatuurlijke blik te behouden, een geest van zachtmoedigheid en kracht, en een naastenliefde die wordt bezielde door een oprechte zorg voor het welzijn van de zielen en de Kerk.

Wij wensen u veel leesplezier en danken u dat u deze intenties in uw gebeden blijft dragen, onder het toeziend oog van O.L.-Vrouw, Middelaressen van alle genaden.

E.H. Foucauld le Roux
Algemeen-Secretaris

Voorwoord aan de leden van de Priesterbroederschap

*Et nos credidimus caritati.
Wij hebben in de liefde geloofd.
1 Jh. 4, 16*

Beste medebroeders en leden van de Priesterbroederschap,

Het is me een grote vreugde dat ik mij, na de openbare aankondiging van de wijdingen en na een hele reeks toelichtingen, eindelijk op een meer persoonlijke manier tot u kan richten. Ik wil graag enkele tips met u delen om ons te helpen bij onze morele en spirituele voorbereiding als leden van de Priesterbroederschap. Het is deze voorbereiding die ons op onze beurt in staat zal stellen de gelovigen goed te begeleiden.

De noodzaak en de context van de wijdingen

Aan apologetische argumenten ontbreekt het niet: het gaat om het behoud van het geloof en alle middelen die nodig zijn om het door te geven en de zielen ermee te laten leven. Als er in 1988 al sprake was van een noodtoestand, is deze noodzaak in 2026 helaas nog duidelijker. Dit verklaart waarom het

besluit van de Priesterbroederschap begrip wekt dat ver buiten haar grenzen reikt.

Een positieve vaststelling gaat gepaard met deze situatie: de aankondiging van 2 februari jongstleden heeft niemand in de Kerk onverschillig gelaten. Bijna iedereen voelt zich betrokken en ervaart de plicht om zijn goedkeuring of afkeuring te uiten. Dat is een zegen, want soms volstaan woorden, standpunten en verklaringen niet meer. Ze moeten gepaard gaan met betekenisvolle daden die de Voorzienigheid kan gebruiken om het geweten en de Kerk zelf wakker te schudden. Ik geloof vast dat de Voorzienigheid aan het werk is in het huidige debat.

De bovennatuurlijke voorzichtigheid

Wat ons betreft, moeten we in staat zijn om enige afstand te nemen ten opzichte van dit debat, terwijl we er toch ten volle bij betrokken zijn. De beslissing om bisschopswijdingen door te voeren moet in de eerste plaats worden ingegeven door bovennatuurlijke voorzichtigheid. Deze voorzichtigheid geldt niet alleen voor degenen die deze beslissing nemen, maar ook voor degenen die haar aanvaarden en volgen. Met andere woorden, er staat zoveel op het spel dat elk lid van de Priesterbroederschap in staat moet zijn om, op zijn eigen niveau, deze beslissing te begrijpen en er persoonlijk verantwoordelijkheid voor te nemen voor God.

Naastenliefde

Maar de ernst van deze beslissing is zodanig dat zij niet alleen door bovennatuurlijke voorzichtigheid kan worden geleid. Om ervoor te zorgen dat deze beslissing goed wordt begrepen en op de juiste wijze wordt uitgelegd, dat wil zeggen vanuit de hoogste overwegingen, *sub specie aeternitatis* – in het licht van de eeuwigheid –, is het van het grootste belang de Heilige Geest te vragen ons Zijn wijsheid te schenken. We mogen echter niet vergeten dat de ware wijsheid, die ons bij deze uitzonderlijke keuze moet leiden, voortkomt uit de naastenliefde. Alleen de deugd van de naastenliefde kan ons een zekere verwantschap met Onze Heer geven en ons daardoor in staat stellen de werkelijkheid enigszins op Gods wijze waar te nemen. Alleen onder deze voorwaarde kunnen we er een juiste inschatting van maken.

We hebben al herhaaldelijk gezegd dat de reden die ten grondslag ligt aan de beslissing om bisschopswijdingen te verrichten, het heil van de zielen is. Men moet hierin geen louter retorische formules zien, noch een louter canonieke rechtvaardiging. Deze reden van naastenliefde jegens de zielen en de Kerk is

uiteindelijk hetgeen dat onze zielen en die van de gelovigen werkelijk moet voorbereiden op de ceremonie van 1 juli.

Soms, wanneer men over naastenliefde spreekt, hebben sommigen het gevoel dat men toegeeft aan een vorm van zwakheid of, op zijn minst, dat men een zekere sentimentele zoetigheid vermengt met het authentieke belijden van het katholieke geloof. Een dergelijke gevoeligheid is onverenigbaar met de geest van Mgr. Lefebvre, met die van de Priesterbroederschap, en nog meer met de geest van de Verlossing: de kracht van Onze Heer in Zijn Passie en aan het Kruis is niets anders dan de maatstaf van Zijn naastenliefde.

Met diezelfde liefde moeten wij, nu meer dan ooit, de zielen en de Kerk liefhebben, zelfs als haar officiële vertegenwoordigers ons – opnieuw – zouden excommuniceren en als schismatieken bestempelen: “Ik heb u deze dingen gezegd, opdat u geen aanstoot neemt. Zij zullen u uit de synagogen verstoten, en het uur komt dat een ieder die u doodt, meent God te eren. En zij zullen u zo behandelen omdat zij noch de Vader, noch Mij kennen. Ik heb u dit gezegd opdat u, wanneer het uur gekomen is, zich zult herinneren dat Ik het u gezegd heb.” (*Joh. 16,1-4*)

Het ultieme bewijs dat wij in de waarheid zijn, zal ons vermogen zijn om deze geest van naastenliefde te bewaren, wat er ook gebeurt en jegens iedereen zonder onderscheid.

Waaruit bestaat deze naastenliefde concreet?

Het gaat er in de eerste plaats om nooit in bitterheid te vervallen: hoewel we zeker de plicht hebben om ons uiterste best te doen om de diepere redenen voor de wijdingen te rechtvaardigen en uit te leggen, moet dit met standvastigheid gebeuren, maar nooit in bitterheid, of door een vleugje bittere ijver te laten doorschemeren. Natuurlijk kan men in bitterheid vervallen door overmatige ijver, maar ook omdat men de voorkeur zou hebben gegeven aan een bepaalde datum, een bepaalde kandidaat, of omdat men zou willen dat de dingen anders verliepen. Wat de materiële oorzaak van de bitterheid ook moge zijn, het middel is altijd hetzelfde: *Caritas patiens est – de liefde is geduldig.*

Tegenover onze gesprekspartners, wie ze ook zijn, of ze ons nu begrijpen of niet, moeten we altijd blijk geven van goedheid. Wanneer er aan de andere kant geen begrip is, wanneer er zelfs geen bereidheid is om naar onze woorden te luisteren en de redenen ervan te begrijpen, is het menselijk gezien heel gemakkelijk om in wrok te vervallen. *Caritas benigna est – de liefde is goedertieren.*

We moeten ons altijd realiseren dat als de Voorzienigheid ons de barmhartigheid heeft geschonken om ons een beetje licht te geven, ons in staat te stellen de Traditie van de Kerk te bewaren en de middelen te nemen om deze te verdedigen, dit neerkomt op een uitzonderlijke genade die we niet verdiend hebben. Dit besef moet onze houding volledig bepalen. Als de wijdingen een genade voor de hele Priesterbroederschap betekenen – een genade waarvoor we de Voorzienigheid nu al moeten danken –, mag deze diep bovennatuurlijke vreugde niet worden verward met een misplaatst triomfalisme, alsof het om een menselijke overwinning gaat die we onszelf toeschrijven, wat onvermijdelijk de intrinsieke waarde ervan zou verminderen. *Caritas non agit perperam, non inflatur – de liefde is niet pronkzuchtig, niet verwaand.*

In navolging van Mgr. Lefebvre mogen wij in alles wat wij doen niet ons eigen belang of het voortbestaan van een persoonlijk werk nastreven, maar het welzijn van de zielen en van de Kerk. De Priesterbroederschap is niets anders dan een middel om trouw te blijven aan de Kerk. Als wij vandaag uitzonderlijke middelen aanwenden om het geloof, het heilig Misoffer en het priesterschap te bewaren, dan is dat omdat wij willen dat op een dag de hele Kerk en elke ziel zonder onderscheid er vrijelijk van kan genieten. Dit alles behoort toe aan de Kerk en wij zijn slechts de hoeders ervan. Wij vragen niets voor onszelf: onze enige beloning zal zijn om op een dag te zien hoe de hele Kerk haar Traditie weer in bezit neemt. *Caritas non quærit quæ sua sunt – de liefde zoekt zichzelf niet.*

Als wij al onze krachten moeten inzetten om de sacramenten goed te verdedigen – en de Priesterbroederschap beschikt daartoe reeds over een heel “arsenaal” –, als een heilige toorn meer dan ooit nodig is gezien de verschrikkelijke afwijkingen die de Kerk door elkaar schudden, mogen we echter geen minachting of irritatie tonen in onze uitleg aan onze gesprekspartners, en zeker niet ten opzichte van de hiërarchie van de Kerk. We moeten standvastig en tegelijkertijd zachtmoedig blijven. Maar dat is alleen mogelijk met de hulp van Onze-Lieve-Heer. *Caritas non irritatur – de liefde laat zich niet verbitteren.*

Mocht ons excommunicatie en schisma worden opgelegd, dan zou dat niet betekenen dat we een dergelijke straf nastreven of ons erover verheugen, want die zou objectief onrechtvaardig zijn. Het is één ding om blij te zijn dat we God een nieuwe vernedering kunnen aanbieden; het is iets anders om, in een geest van uitdaging, blij te zijn met een kwaad en een objectief onrecht, dat een schandaal veroorzaakt voor de hele Kerk. *Caritas non gaudet super iniquitatem – de liefde verblijft zich niet over onrecht.*

Als er daarentegen in de Kerk een hele groep is die het besluit van de Priesterbroederschap positief ontvangt en ondersteunt, als de wijdingen de voorzienige gelegenheid worden voor hernieuwde moed en enthousiasme zowel binnen als buiten de Priesterbroederschap, dan kunnen we ons daar alleen maar over verheugen, zoals God zelf zich daarover kan verheugen. *Caritas congaudet veritati – de liefde verheugt zich over de waarheid.*

Niemand heeft beter dan de heilige Paulus in vier woorden het programma kunnen samenvatten van de vier maanden die ons scheiden van de wijdingen en de kracht die onze naastenliefde moet kenmerken: *omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet – alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles duldt zij.*

Dit geldt voor het huidige moment en voor altijd: *caritas numquam excidit – de liefde vergaat nimmer.*

Het voorbeeld van de allerheiligste Maagd Maria

Nu meer dan ooit moet het Onbevlekt Hart van Maria het toevluchtsoord van de Priesterbroederschap en het voorbeeld voor ieder van ons zijn. Niemand had beter dan zij gevoel voor de zielen en voor de Kerk. Uit liefde voor de zielen en uit liefde voor de Kerk heeft zij ermee ingestemd haar eigen Zoon op Golgotha op te offeren. Haar wil was één met die van de Eeuwige Hogepriester, op het moment zelf dat Hij Zich aan de Vader aanbood als Zoenoffer. Het zijn deze onmetelijke liefde en dit onmetelijke leed die van O.L.-Vrouw de Medeverlosseres van het menselijk geslacht hebben gemaakt, en die haar een unieke glorie hebben gegeven in de tijd en in de eeuwigheid.

En toch, ondanks alles wat dit Onbevlekt Hart, doorboord door een zwaard van smart, heeft moeten doorstaan, hebben nooit de minste bitterheid of wrok, ook al was het maar voor een enkel ogenblik, de glans van haar liefde verduisterd, zelfs niet jegens hen die haar goddelijke Zoon ter dood hadden gebracht. Net zoals zij geen moment aarzelde om het offer tot het einde toe te volbrengen, zo heeft haar liefde voor de zondaars nooit gefaald. Een ondoorgrondelijk mysterie van kracht, zachtmoedigheid en liefde.

Met deze gevoelens en deze liefde moeten wij de plechtigheid van 1 juli voorbereiden en ons inspanssen om alle gelovigen onder onze hoede daarop voor te bereiden.

God zegene u!

Menzingen, 7 maart, op het feest van de heilige Thomas van Aquino
E.H. Davide Pagliarani, Algemeen-Overste

Belijdenis van het katholiek geloof

gericht aan Zijne Heiligheid Paus Leo XIV

door E.H. Davide Pagliarani

Algemeen-Overste van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X

Heilige Vader,

Al meer dan vijftig jaar tracht de Priesterbroederschap Sint-Pius X de Heilige Stoel duidelijk te maken met welke gewetensnood zij kampt in het licht van de dwalingen die het katholiek geloof en de katholieke moraal ondermijnen. Helaas hebben alle gevoerde gesprekken geen resultaat opgeleverd, en hebben alle geuite bezwaren geen echt bevredigend antwoord gekregen.

Al meer dan vijftig jaar lijkt de enige oplossing die de Heilige Stoel werkelijk overweegt, die van de kerkelijke sancties te zijn. Tot onze grote spijt lijkt het ons dat het kerkelijk recht dus niet wordt gebruikt om mensen in het geloof te bevestigen, maar juist om hen ervan te vervreemden.

Met de onderstaande tekst wil de Priesterbroederschap Sint-Pius X U in de huidige omstandigheden oprecht en in kinderlijke trouw haar gehechtheid aan het katholieke geloof betuigen, zonder iets te verhullen, noch voor Uwe Heiligheid, noch voor de universele Kerk.

De Priesterbroederschap legt deze eenvoudige geloofsbelijdenis in Uw handen. Zij lijkt ons het strikt noodzakelijke minimum te zijn om in gemeenschap met de Kerk te kunnen zijn, ons werkelijk katholiek te kunnen noemen en bijgevolg Uw zonen te zijn.

Wij hebben geen andere wens dan te leven en bevestigd te worden in het rooms-katholiek geloof.

“Blijf dus stevig geworteld en verankerd in het waar katholiek geloof en streef ernaar altijd waardige dienaren te zijn van het goddelijk offer en van de Kerk van God, die het Lichaam van Christus is.

Want, zoals de apostel zegt:

*“Alles wat niet in overeenstemming is met het geloof, is zonde”¹,
schismatisch en buiten de eenheid van de Kerk”².*

BELIJDENIS VAN HET KATHOLIEK GELOOF

In de naam van Onze Heer Jezus Christus, de goddelijke Wijsheid, het vleesgeworden Woord, die één enkele godsdienst heeft gewild, die het Oude Verbond definitief heeft opgeheven, die één enkele Kerk heeft gesticht, die over Satan heeft gezegevierd, die de wereld heeft overwonnen, die bij ons blijft tot het einde der tijden en die zal terugkeren om de levenden en de doden te oordelen.

Hij, het volmaakte Beeld van de Vader, de mensgeworden Zoon van God, is door de Menswording en door het vrijwillig brengen van het Kruisoffer aangesteld als de enige Verlosser en Redder van de wereld. Onze Heer voldoet aan de goddelijke gerechtigheid door Zijn kostbaar Bloed te vergieten, en in dit Bloed sluit Hij het Nieuwe en Eeuwige Verbond, waarmee Hij het Oude afschaft. Hij is bijgevolg de enige Middelaar tussen God en de mensen en de enige weg om tot de Vader te komen. Alleen wie Hem kent, kent de Vader.

Door een goddelijk besluit is de allerheiligste Maagd Maria rechtstreeks en innig verbonden met het gehele Verlossingswerk; deze verbondenheid ontkennen – in de terminologie die de Traditie ons heeft overgeleverd – komt dan ook neer op het verdraaien van het begrip Verlossing zelf, zoals de goddelijke Voorzienigheid dat heeft gewild.

Er bestaat slechts één geloof en één Kerk waardoor wij gered kunnen worden. Buiten de rooms-katholieke Kerk, en zonder de geloofsbelijdenis die zij altijd heeft onderwezen, is er geen verlossing en geen vergeving van zonden.

Bijgevolg moet ieder mens lid zijn van de katholieke Kerk om zijn ziel te redden, en er bestaat slechts één Doopsel als middel om daarin opgenomen te worden. Deze noodzaak geldt zonder uitzondering voor de gehele mensheid en omvat zonder onderscheid christenen, joden, moslims, heidenen en atheïsten.

¹ Rom. 14, 23

² Pontificale Romanum, maning aan de te wijden subdiakens

De opdracht die de apostelen hebben ontvangen om het Evangelie aan alle mensen te verkondigen en alle mensen tot het katholieke geloof te bekeren, blijft geldig tot het einde der tijden en beantwoordt aan de meest absolute en dringende noodzaak die er in de wereld bestaat. “Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden; maar wie niet gelooft, zal worden veroordeeld.”³ Het nalaten van de uitvoering van deze opdracht vormt dan ook de ernstigste misdaad tegen de mensheid.

Alleen de roomse Kerk bezit tegelijkertijd de vier kenmerken die de door Jezus Christus gestichte Kerk kenmerken: eenheid, heiligheid, katholiciteit en apostoliciteit.

Haar eenheid vloeit wezenlijk voort uit het feit dat al haar leden het enige ware geloof aanhangen, dat door de katholieke hiërarchie door de eeuwen heen getrouw bewaard, onderwezen en doorgegeven is.

Het ontkennen van ook maar één geloofswaarheid vernietigt het geloof zelf en maakt elke gemeenschap met de katholieke Kerk volstrekt onmogelijk.

De enige manier om de eenheid tussen christenen van verschillende geloofs-richtingen te herstellen, bestaat uit de dringende en liefdevolle oproep aan niet-katholieken om het enig waar geloof te belijden binnen de enige ware Kerk.

De katholieke Kerk mag in geen geval met een valse geloofsovertuiging of een valse kerk op gelijke voet worden beschouwd of behandeld.

De Paus, de Plaatsvervanger van Christus, is de enige die het hoogste gezag over de gehele Kerk uitoefent. Alleen hij verleent rechtstreeks de andere leden van de katholieke hiërarchie de bevoegdheid over de zielen.

“De Heilige Geest is niet aan de opvolgers van Petrus beloofd opdat zij, onder Zijn openbaring, een nieuwe leer zouden verkondigen, maar opdat zij met Zijn bijstand de door de Apostelen overgeleverde openbaring, dat wil zeggen het geloofsgoed, op heilige wijze zouden bewaren en getrouw zouden uiteenzetten.”⁴

Overeenkomstig met één enkel geloof bestaat er één enkele eredienst, de hoogste, authentieke en volmaakte uitdrukking van datzelfde geloof.

3 Mk. 16, 16

4 Pastor Aeternus

De heilige Mis is de voortzetting in de tijd van het Kruisoffer, dat voor velen is opgedragen en op het altaar wordt hernieuwd. Hoewel het op een onbloedige wijze wordt opgedragen, is het heilige Misoffer in wezen uitboetend en verzoenend. Geen enkele andere eredienst brengt volmaakte aanbidding tot stand. Geen enkele andere eredienst die geen verband met haar houdt, is God welgevallig. Geen enkel ander middel volstaat voor de heiliging van de zielen.

Het heilig Misoffer kan dan ook op geen enkele wijze worden gereduceerd tot een loutere herdenking, tot een geestelijke maaltijd, tot een heilige bijeenkomst die door het volk wordt gevierd, tot de viering van het paasmysterie zonder offer, zonder voldoening aan de goddelijke gerechtigheid, zonder uitboeting van de zonden, zonder verzoening en zonder het Kruis.

De hulp die de sacramenten van de katholieke Kerk aan de zielen biedt, is onder alle omstandigheden en in alle tijden toereikend om de gelovigen te laten leven in de staat van genade.

De morele wet die vervat is in de Tien Geboden en vervolmaakt is in de Bergrede, is de enige die van toepassing is om de redding van de zielen te bewerkstelligen. Elke andere morele code – bijvoorbeeld gebaseerd op respect voor de schepping of op de mensenrechten – schiet radicaal tekort om een ziel te heiligen en te redden. Deze kan op geen enkele wijze de enige ware morele wet vervangen.

Naar het voorbeeld van de heilige Johannes de Doper verplicht ware naastenliefde ons ertoe zondaars te waarschuwen en nooit af te zien van het nemen van de nodige maatregelen om hun zielen te redden.

Wie het Lichaam van Onze Heer eet en Zijn Bloed drinkt terwijl hij in zonde verkeert, eet en drinkt zijn eigen veroordeling, en geen enkele autoriteit kan deze wet wijzigen, die vervat is in de leer van de heilige Paulus en in de Traditie.

De onreine, tegen de natuur ingaande zonde is van zo'n ernstige aard dat zij altijd en onder alle omstandigheden om vergelding roept voor God, en dat zij volstrekt onverenigbaar is met elke vorm van authentieke en christelijke liefde. Een dergelijke 'levenswijze' kan dan ook op geen enkele wijze worden erkend als een gave van God. Een koppel dat deze zonde begaat, moet worden geholpen om zich hiervan te bevrijden, en mag op geen enkele wijze – formeel of informeel – door de ambtsdragers van de Kerk worden gezegend.

De onderwerping van instellingen en naties als zodanig aan het gezag van Onze Heer Jezus Christus vloeit rechtstreeks voort uit de Menswording en de Verlossing. Bijgevolg vormt het secularisme van instellingen en naties een impliciete ontkenning van de goddelijkheid en het universele Koningschap van Onze Heer.

Het christendom is niet louter een historisch verschijnsel, maar de enige door God gewilde orde onder de mensen.

Het is niet aan de Kerk om zich aan te passen aan de wereld, maar aan de wereld om door de Kerk te worden veranderd.

Het is in dit geloof en deze principes dat we vragen om onderwezen en gesterkt te worden door Degene die het charisma heeft ontvangen om dit te doen.

Met de hulp van Onze Heer verkiezen wij de dood boven het verzaken ervan.

Het is in dit onwankelbaar geloof dat wij willen leven en sterven, in afwachting van het moment waarop het plaats maakt voor de directe aanschouwing van de onveranderlijke, eeuwige Waarheid.

Menzingen, 14 mei 2026,
op het feest van Hemelvaart van Onze Heer

E.H. Davide Pagliarani

Gebed voor de toekomstige bisschoppen

Dagelijks te bidden vanaf 8 mei, het feest van O.L.-Vrouw, Middelaress van alle genaden, tot 1 juli 2026, het feest van het Kostbaar Bloed van Onze Heer.

Eeuwige en almachtige God, die wilt dat alle mensen tot het heil en de kennis van de waarheid komen, U wiens Geest het hele Lichaam van de Kerk heiligt en leidt, wij smeken U nederig, op voorspraak van O.L.-Vrouw, Middelaress van alle genaden, om in de noden van Uw Kerk te voorzien door de overvloed van Uw genade over Uw uitverkorenen uit te storten.

Laat in hen de standvastigheid van het geloof, de zuiverheid van de liefde en de oprechtheid van de vrede schitteren.

Mogen hun woorden en hun prediking niet steunen op de overtuigende taal van menselijke wijsheid, maar op de Geest en de kracht van God.

Mogen zij, onvermoebaar naar buiten toe, in zichzelf de vurigheid van de Geest bewaren; mogen zij hoogmoed haten, mogen zij nederigheid en waarheid liefhebben, en deze nooit verraden onder de druk van lof of vrees.

Mogen zij de duisternis niet voor licht houden, noch het licht voor duisternis; mogen zij het kwade niet goed noemen, noch het goede kwaad.

Mogen zij zowel de wijzen als de onverstandigen dienen, zowel de geleerden als de onwetenden, om de vrucht van ieders voortuitgang te plukken.

Vermenigvuldig Uw zegen en Uw genade over hen, opdat zij, vervuld van vroomheid door Uw gave, te allen tijde vruchtbaar Uw goddelijke barmhartigheid mogen aanroepen.

Door onze Heer Jezus Christus, Uw Zoon, die met U leeft en heerst in de eenheid van dezelfde Heilige Geest, God, in alle eeuwigheid. Amen.

℞. Heilige Paus Pius X.

℣. Bid voor ons.

Gebed voor de heiligverklaring van Mgr. Marcel Lefebvre

(voor privaat gebruik)

O Jezus, eeuwige Hogepriester, die U gewaardigd hebt Uw trouwe dienaar Marcel Lefebvre tot de bisschoppelijke waardigheid te verheffen en hem de genade te schenken een onverschrokken verdediger te zijn van de Heilige Mis, van het katholieke Priesterschap, van uw Heilige Kerk en van de Apostolische Stoel, een moedig Apostel van uw Rijk op aarde, een ijverig dienaar van uw heilige Moeder en een lichtend voorbeeld van liefde, nederigheid en alle deugden, verleen ons genadig de gunsten die wij U afsmeaken, omwille van zijn verdiensten en vertrouwend op zijn krachtige voorspraak bij U, opdat wij hem eenmaal verheven tot de eer van de altaren mogen aanschouwen. Amen.

Het Moederhuis maakt de namen van de toekomstige bisschoppen bekend

In dit octaaf van Pinksteren heeft E.H. Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pi-us X, de vreugde de namen bekend te maken van de priesters van de Priesterbroederschap die zijn uitgekozen om op 1 juli aanstaande in Ecône de bisschopswijding te ontvangen.

Uit respect voor het hoogste gezag van de universele Kerk zijn de dossiers van deze priesters voorgelegd aan de Heilige Vader, vergezeld van enkele toelichtingen die nodig zijn voor een goed begrip van deze stap, in de zeer bijzondere en uitzonderlijke context van deze bisschopswijdingen.

De vier priesters zijn:

- E.H. Pascal Schreiber, van Zwitserse nationaliteit;
- E.H. Michael Goldade, van Amerikaanse nationaliteit;
- E.H. Michel Poinset de Sivry, van Franse nationaliteit;
- E.H. Marc Hanappier, van Franse nationaliteit.

De Algemeen-Overste bevestigt nogmaals dat de keuze en de wijding van deze gekozenen geenszins voortkomen uit de wens om jurisdictie op te eisen of een parallelle autoriteit binnen de Kerk te vestigen. Dit vormt op geen enkele wijze een ontkenning, een afwijzing of een uitdaging van de hoogste, volledige en onmiddellijke jurisdictie van de Plaatsvervanger van Christus over de universele Kerk.

De ceremonie van 1 juli heeft geen ander doel dan de toediening van de sacramenten van de Priesterwijding en het H. Vormsel te verzekeren, evenals van de sacramentaliën die voorbehouden zijn aan bisschoppen, volgens de traditionele ritus van de heilige Roomse Kerk en het eeuwig geloof.

Het bisschopsambt dat deze priesters zullen ontvangen, wordt dan ook uitsluitend gezien als een dienst aan de zielen en aan de Kerk, te midden van deze ongekende geloofscrisis.

Onze bereidheid om de heilige Katholieke Kerk te dienen blijft onwankelbaar, in het besef van de dwingende plicht om getrouw en volledig door te geven wat wij hebben ontvangen, dat wil zeggen wat de Kerk altijd heeft geloofd, onderwezen en in praktijk gebracht.

Menzingen, 26 mei 2026

E.H. Pascal Schreiber

E.H. Pascal Schreiber, 53 jaar oud, werd geboren in een katholiek gezin met vijf kinderen uit het kanton Aargau in Zwitserland. In 1992 trad hij toe tot het Herz-Jesu-Seminarie in Zaitzkofen, Duitsland, waarna hij zijn studie voortzette in Écône, Zwitserland, waar hij in de zomer van 1998 tot priester werd gewijd.

Na vijf jaar als priester in Duitsland en Franstalig Zwitserland te hebben gewerkt, kreeg hij in 2003 de leiding over een middelbare school voor jongens in Mels, in Duitstalig Zwitserland.

Twee jaar later nam hij de leiding over de basisschool en de middelbare school voor meisjes in Wil op zich, een ambt dat hij negen jaar lang uitoefende.

In 2014 werd hij naar Rickenbach geroepen, het hoofdkwartier van het District Zwitserland, waar hij eerst twee jaar lang de functie van econoom bekleedde, voordat hij tot Districtsoverste werd benoemd.

Sinds 15 augustus 2020 is hij directeur van het Herz-Jesu-Seminarie in Zaitzkofen, Duitsland, waar hij zich toelegt op de opleiding van meer dan 50 toekomstige priesters en broeders uit 16 landen. Hij spreekt vloeiend Duits en Frans en beheerst ook het Engels.

E.H. Michael Goldade

Afkomstig uit North Dakota, groeide hij op in St. Mary's, Kansas, in de Verenigde Staten. E.H. Michael Goldade komt uit een katholiek gezin met tien kinderen, waarvan er drie tot de Zusters van de Priesterbroederschap Sint-Pius X behoren. Op 18-jarige leeftijd trad hij toe tot het seminarie van Winona, waar hij in 2004 tot priester werd gewijd.

Hij oefende vijf jaar lang zijn ambt uit in Armada, Michigan, voordat hij werd aangesteld om leiding te geven aan het retraitecentrum in Ridgefield.

In 2014 werd hij benoemd tot prior in Kansas City, waar hij zowel de priorij, een grote parochie, een school als ook een gemeenschap van zusters onder zijn hoede had. In 2021 kwam daar de functie van assistent van de Districtsoverste bij.

In de zomer van 2023 werd hij benoemd tot directeur van het Saint Thomas Aquinas-Seminarie in Virginia, waar hij vandaag toeziet op de opleiding van bijna 100 seminaristen. Hij is 45 jaar oud, spreekt Engels, heeft Frans gestudeerd en heeft ook enige kennis van het Spaans.

E.H. Michel Poinsinet de Sivry

E.H. Michel Poinsinet de Sivry is 42 jaar oud, heeft de Franse nationaliteit en komt uit een katholiek gezin met zeven kinderen. Hij volgde zijn priesteropleiding aan het seminarie van Flavigny in Frankrijk en vervolgens in Écône, waar hij in 2008 tot priester werd gewijd.

Hij begon zijn ambt aan de School Saint-Joseph-des-Carmes, in Zuid-Frankrijk, en kreeg in 2011 de leiding over de Basisschool Saint-Louis in Parijs toevertrouwd. Hij vervulde deze functie vijf jaar lang, terwijl hij tevens een kapel in Seine-Saint-Denis bediende en deelnam aan het apostolaat van de Kerk Saint-Nicolas-du-Chardonnet in Parijs.

Vervolgens leidde hij zes jaar lang het lyceum-college Saint-Jean-Baptiste-de-La-Salle in Camblain-l'Abbé, niet ver van Arras, voordat hij in 2022 werd benoemd tot Districtsoverste van de Benelux, een functie die hij tot op de dag van vandaag bekleedt. Naast Frans spreekt hij ook Engels en zet hij zijn studie van het Duits en het Nederlands voort.

E.H. Marc Hanappier

E.H. Marc Hanappier, van Franse nationaliteit, werd in 1990 geboren in een katholiek gezin met tien kinderen, waarvan er meerdere een roeping hebben: een van zijn broers is priester bij de Priesterbroederschap, een andere is priester bij de Kapucijnen van Morgon, en een van zijn zussen is lesgevende dominicanes in Saint-Pré.

Hij volgde zijn opleiding aan de seminaries van Flavigny en Écône en werd in 2013 tot priester gewijd. Hij begon zijn ambt in het onderwijs, eerst aan de School Étoile-du-Matin, nabij Bitche, en vervolgens aan de School Saint-Michel, niet ver van Châteauroux.

In 2020 werd hij benoemd tot docent aan het seminarie van Dillwyn, in Virginia. Hij begon met het perfectioneren van zijn beheersing van het Engels gedurende een jaar in Schotland, terwijl hij meewerkte aan de pastorale activiteiten.

Op het seminarie geeft hij voornamelijk les in metafysica en dogmatiek, terwijl hij op zondag pastoraal werk verricht in verschillende kapellen. Hij spreekt vloeiend Frans en Engels, heeft Duits gestudeerd en heeft zich ook verdiept in het Spaans.

Terugblikken

Op 1 februari jl. ontving onze Nederlandse seminarist Marijn Verbeek in het Priesterseminarie Herz Jesu in Zaitzkofen (D) de derde en vierde lagere wijding, van resp. exorcist en acoliet. De dag daarna ontvingen onze Belgische, Nederlandstalige seminaristen Kobe en Mathijs Steensels de tonsuur.

Deo gratias! Bidden we voor onze seminaristen en ondersteunen we hen, zo mogelijk, ook financieel!

Puntje

Luister eens, het Puntje voor juni is:

Dagelijks het gebed voor de toekomstige bisschoppen bidden!

Beste Kruisvaarders,

Jullie hebben zeker al een bisschop gezien! Hij draagt een grote mijter op het hoofd en een kromstaf in de hand! Hij is een indrukwekkende persoon.

Iemand van jullie zei me bij de laatste toediening van het H. Vormsel in Utrecht: *“Pater, de bisschop lijkt wel een beetje op een koning!”* Inderdaad! Die gedachte is helemaal niet verkeerd. De bisschop is immers een prins van de Katholieke Kerk. Hij is geen koning over landen en legers, maar wel een herder van zielen en in het bisdom een plaatsvervanger van Christus. Daarom maken we ook voor hem een kniebui-ging.

Voor de Katholieke Kerk en de zielen is het enorm belangrijk bisschoppen te hebben – goede, heilige bisschoppen! Elke echte katholieke bisschop is namelijk als een schakel in een lange ketting die teruggaat tot de apostelen – en uiteindelijk tot Christus zelf.

Toen onze Heer namelijk op aarde was, koos Hij twaalf apostelen. Aan hen gaf Hij de macht om te preken, zonden te vergeven, priesters te wijden en Zijn lammeren te leiden. Hij

zei: *“Wie u hoort, hoort Mij!”* (Lc. 10, 16) Voor Jezus ten Hemel steeg, gaf Hij de apostelen een opdracht dat zij als 12 bisschoppen nooit in de tijd van hun aardse leven zouden kunnen vervullen: *“Ga en onderwijs alle volkeren op aarde!”* De apostelen werden oud en stierven voordat zij alle continenten hadden bezocht. Maar de Kerk ging verder, omdat de apostelen mannen hun handen oplegden om hun opdracht verder te zetten: nieuwe bisschoppen. Zo lezen wij bijvoorbeeld dat de H. Paulus de H. Titus en Timotheüs heeft gewijd. Zo ging de macht van Christus verder door alle eeuwen heen. Dat noemen we de apostolische opvolging. Elke katholieke bisschop kan via zijn wijbisschop de lijn terugvinden tot op de apostelen!

Om te weten wat een katholieke bisschop is en wat eigenlijk van hem wordt verwacht, moeten we zijn attributen overwegen.

Kijken we eens naar **de staf** van de bisschop. Bovenaan is er een **krul**. Een mooie kromming, zoals bij de staf van een herder. Waarom? Omdat elke bisschop een herder moet zijn. Zoals een herder zijn schapen bijeenhoudt, zo moet een bisschop de gelovigen leiden naar de Hemel. Hij moet daarbij de kleinen beschermen, de dwalenden zoeken en de zwakken troosten. Christus zei: “*Ik ben de goede Herder!*” (Jh. 10, 11) Ook de bisschop moet zulk een goede herder zijn. Hij moet zijn schapen goed voedsel geven en klaar water: de goddelijke waarheid. Hij zegt wat waar is en stimuleert ons in de deugd. De bisschop mag niet zomaar zeggen wat de mensen graag horen. Neen, de katholieke bisschop leert de waarheid duidelijk en bewaart ook de zeden zuiver. Ook wanneer de wereld niet akkoord gaat! Veel heilige bis-

schoppen zijn martelaar geworden of hebben veel voor de prediking van de waarheid moeten lijden. Denken we aan de H. Athanasius. Als bisschop leerde hij dat Christus werkelijk God is. Men joeg hem weg, verbande hem en zie ... omdat hij een goede katholieke bisschop was, kon hem dat alles niet deren, uit liefde voor God, uit liefde voor de Kerk en uit liefde voor de zielen. De katholieke bisschop moet sterk zijn. Hij is een soldaat van Christus! Zulke bisschoppen wensen we voor de Kerk Gods!

Wat betekent **de lange stok** in het midden van zijn staf? Die stok helpt de bisschop rechtop te staan en vooruit te gaan. De bisschop moet de Kerk dragen en stevig houden. Zonder bisschoppen zou de Kerk uiteenvallen. Dan zou er nog enkel een kudde, maar geen herder meer zijn die ons beschermt tegen de wolven. We zouden in groot gevaar verkeren! De kudde zou in alle richtingen verstrooid geraken. De bisschop zorgt ervoor dat de kudde samenblijft: één Kerk, één geloof.

De lange, rechte staf van de bisschop toont ook dat hij het is die de Kerk verderzet door priesters te wijden, kerken te consacreran, sacramenten toe te dienen. Beste Kruisvaarders, zien jullie hoe belangrijk bisschoppen zijn?

Onderaan de staf, op het uiteinde, is er een scherpe punt. Waarom? Omdat een bisschop als herder niet enkel maar zacht moet zijn, maar soms ook moet strijden. Hij moet de vijanden van de Kerk weerstaan! Hij moet dwalingen, ketterijen, slechte zeden en de leugens van de wereld bestrijden. Een bisschop mag niet laf zijn! Wanneer de wolven komen, dan lopen de schapen weg, maar niet de bisschop! Hij weerstaat de bozen in het aangezicht. Hij verdrijft de vijanden van de Kerk! De H. Ambrosius van Milaan durfde zelfs de keizer terechtwijzen, omdat die had gezondigd. Bisschoppen moeten mannen zijn van grote moed.

De bisschop draagt ook een mijter op zijn hoofd. Die heeft twee kanten: een voorkant en een achterkant. Dat herinnert ons aan het Oude en het Nieuwe Testament. Een bisschop moet als leraar de hele Openbaring Gods kennen en prediken. Van Mozes tot Christus en van de profeten tot de apostelen. Hij mag geen nieuw geloof uitvinden. Hij moet leren wat altijd werd geleerd. Achteraan de mijter hangen twee linten: de *fascicula*. Die herinneren ons eraan dat het geloof altijd in twee delen bestaat: het moet worden gekend, maar het moet ook in praktijk worden gebracht.

Beste Kruisvaarders, op 1 juli zal de Priesterbroederschap Sint-Pius X bisschoppen wijden. Na de bovenstaande overweging begrijpen wij dat dit een grote en heilige ceremonie zal zijn. Hopelijk zijn jullie in Ecône aanwezig. Zo

niet, vraag jullie ouders de ceremonie via de livestream te volgen!

Bidden we voor deze nieuwe bisschoppen! Het is echt belangrijk. We hebben de bisschoppen broodnodig in ons geestelijk leven! Stel je maar eens voor dat ze er niet meer zijn! Dan zouden de bronnen van de sacramenten langzaam opdrogen: zonder bisschoppen zijn er namelijk ook geen priesters meer. Ons geestelijk leven zou als een woestijn worden: zonder bronnen van genade. We zouden het veel moeilijker hebben het goede te (blijven) doen en het kwade te (blijven) mijden. Met nieuwe bisschoppen echter stroomt de genade verder! De bloei van de Traditie in de Katholieke Kerk zal verder gaan! Er zullen nieuwe priesters worden gewijd, nieuwe Kerken ingezegend, nieuwe gezinnen een tweede thuis vinden: een parochie, jeugdbewegingen, ...!

Ja, het zal een mooie ceremonie zijn op 1 juli. De ene bisschop wijdt de andere, net zoals een kaars een andere kaars hetzelfde vuur kan doorgeven: de kracht van de H. Geest!

Bidden we dat God een overvloed van genade in deze nieuwe bisschoppen mag storten. Dat zij heilig mogen zijn! Dat ze standvastig het onvervalste en onverkorte Katholiek Geloof prediken! Zonder mensenvrese! Mogen ze werkelijk herders van onze zielen zijn en onze voorsprekers bij God!

Als **puntje voor de maand juni** zullen we daarom met grote vurigheid het prachtige gebed voor de toekomstige bisschoppen bidden, genomen uit het liturgisch boek voor de bisschoppen (Pontificale)!

De **intentie van de maand juni** luidt: ‘voor de vervolgte christenen’! Beste Kruisvaarders, zoals jullie weten zullen de bisschopswijdingen mogelijk niet zonder gevolg zijn. In Rome is men niet zo blij met deze ceremoniën. Misschien worden we gestraft. We zullen het zien. Bij ons is de vervolging dus nog verborgen en zonder bloedvergieten. Maar wij, als traditionele katholieken, worden vervolgd. Dat is zeker. Verenigen wij ons dus in gebed met onze broeders

en zusters in het geloof die wel al vervolging aan den lijve mochten en mogen ondervinden. Offeren wij onze gebeden, goede werken, vreugden en lijden voor hen op! Dat God de H.

Geest hen mag sterken en blijdschap schenken “voor de Heer te lijden”! (Hand. 5, 41)

Gods zegen,

Pater Matthias De Clercq, EK-Kruisridder

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van maart 2026?

Aantal Schatkisten:	21
Dagelijkse Toewijding	546
H. Mis	154
H. Communie	139
Geestelijke Communie	316
Offers	1.443
Tientjes	2.778
Bezoek aan het Allerheiligste	103
Meditatie	445
Goed Voorbeeld	788
Puntje	375

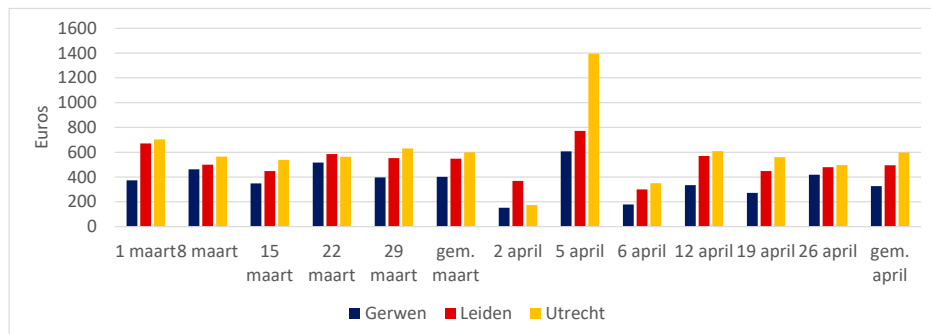
Jaarprogramma 2026

Wanneer? van t/m	Waar?	Wat?	
07-06	Gerwen	Sacramentsprocessie	
20-06	Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX	
27-06	Zaitzkofen	Priesterwijdingen	
29-06	Ecône	Priesterwijdingen	
01-07	Ecône	Bisschopswijdingen	
07-07	09-07	Nederland	Fietstocht met Broeder René Maria
13-07	18-07	Antwerpen	Ignatiaanse Retraite (gemengd)
26-07	06-08	Nader te bepalen	E.K.-Zomerkamp
09-08	15-08	Bretagne (Frankrijk)	J.K.I.-reis
23-08	28-08	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
29-08	30-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
19-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
14-11		Den Haag	Mars voor het Leven

Onze Overledenen

Mevr. M.E.V. Smit-van der Lende	Huizen	11	06	2015
Hr. J.H. de Beer	Rijswijk	12	06	1986
Br. Samuel W.H.M. Booms	Harlingen	15	06	2017
Mevr. M. Finkenflügel-Vosch van Avesaet	Zutphen	19	06	2006
Mevr. M.W. Groen-Vesterink	Doesburg	28	06	2006

Collecten in de maanden maart en april 2026

van di.7 –
do.9 juli 2026

Fietstocht

naar O.L.Vrouw ter Nood
in Heiloo (NI)
voor jongens vanaf 14 jaar

Meenemen: Degelijke fiets met fietstas, slaapzak, iso-matje, tent (*in overleg*), eetketel, bestek, hoedje tegen de zon, regencap, toilettaas met handdoek, zwembroek, 1 set reservekleding en rozenkrans.

Let op, u neemt alles zelf mee achterop de fiets!

Inlichtingen of aanmeldingen:

Broeder René Maria,
tel: 0032- (0)499 69 29 04
e-mail: br.renemaria@fsspx.email
*Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen.*

Route: Antwerpen–Oudenbosch–St.Lidwina Schiedam–
Den Haag–Haarlem–Heiloo

Begin: Di. 7 juli 7.30 u. Mis, 9 uur vertrek Hemelstr.

Einde: Donderdag rond 19 uur terug in Antwerpen

Kosten: 90,- €

SPELEN – ZINGEN – KAMPVUUR – CATECHISMUS

E.K. – ZOM KER AMP

€370/2DE KIND
€190
1STE KIND
€350/2DE KIND

26 JULI – 06 AUGUSTUS

EK-ZOMERKAMP 2026 TE BRUNSSUM

INSCRIBIJVEN

INFORMATIE

VRAGEN?

VLAANDEREN: E.H. STEBLER

– HEMELSTRAAT.EK@FSSPX.EMAIL

NEDERLAND: E.H. DE CLERCQ

– M.DECLERCQ@FSSPX.EMAIL

ONLINE INSCRIBIJVEN

Kalender Gerwen

Juni

ma.	1	18.30	H. Mis	H. Angela de Merici, maagd (3 ^e kl.)
di.	2	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Marcellinus, Petrus en Erasmus, mart.
wo.	3	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	
vr.	5	17.30	Lof	Feest v.h. Allerheiligst Sacrament (1^e kl.)
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Bonifatius, biss. en mart.
za.	6	7.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Norbertus, biss. en bel.; nadien Lof met Rozenhoedje
zo.	7	7.00	H. Mis	Plechtige viering Sacramentsdag (2^e zondag na Pinksteren); nadien voortzetting v.h. feest in de tuin!
		10.30	Hoogmis	
		12.15	Sacramentsprocessie	
ma.	8	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	9	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Primus en Felicianus, mart.
wo.	10	7.15	H. Mis	H. Margaretha, koningin en weduwe (3 ^e kl.)
do.	11	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	
vr.	12	18.00	Lof	H. Barnabas, apostel (3 ^e kl.)
		19.00	gez. H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	H. Antonius v. Padua, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	14	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	15	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Vitus, Modestus en Crescentia, mart.
di.	16	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	17	7.15	H. Mis	H. Gregorius Barbarigo, biss. en bel. (3 ^e kl.)
do.	18	17.30	Lof	H. Efreem v. Syrië, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. HH. Marcus en Marcellianus, mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	19	7.15	H. Mis	H. Juliana v. Falconiëri, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Gervasius en Protasius, mart.
za.	20	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Silverius, paus en mart.
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>

zo. 21	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma. 22	18.30	H. Mis	H. Paulinus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
di. 23	18.30	H. Mis	Vigilie v.d. H. Johannes de Doper (2 ^e kl.)
wo. 24	7.15	H. Mis	Geboorte v.d. H. Johannes de Doper (1^e kl.)
do. 25	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Wilhelmus, abt (3 ^e kl.)
vr. 26	7.15	H. Mis	HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
za. 27	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); Mis (voor sommige plaatsen) v. O.L. Vrouw v. Altijddurende Bijstand
	10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 28	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma. 29	11.00	H. Mis	HH. Petrus en Paulus, apostelen (1^e kl.)
di. 30	-----	geen H. Mis	Gedachtenis v.d. H. Paulus, apostel (3 ^e kl.)

Juli

wo. 1	-----	geen H. Mis	Feest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
do. 2	-----	geen H. Mis	O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Procesus en Martinianus, mart.
vr. 3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Rumoldus, biss. en mart. (Bisdom 's Hertogenbosch) en H. Ireneüs, biss. en mart.
	18.30	H. Mis	
za. 4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo. 5	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 13, 20 en 27 juni (van 10.30-12.00 uur)

J.K.I.-bijeenkomsten: 6, 7 en 8 juni

E.K.-bijeenkomsten: 7 en 21 juni

Sacramentsprocessie: zondag 7 juni

Geloofsverdieping volwassenen: geen

Gebedsinitiatief:

na de Hoogmis op de **1^e zondag** van de maand

- **Dames:** roepingen

na de Hoogmis op de **2^e zondag** van de maand

- **Dames en Heren:** bekeringen en heiliging van het familieleven

Kalender Leiden

Juni

vr.	5	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; HH. Bonifatius, biss., en gezellen, mart. (2 ^e kl.; Bisdom Rotterdam)
		18.30	H. Mis	
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Norbertus, biss. en bel.; nadien uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	7	-----	geen H. Mis	2^e zondag na Pinksteren; plechtige viering Sacramentsdag in Gerwen!
vr.	12	18.00	Lof	
		19.00	gez. H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	H. Antonius v. Padua, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	14	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	19	18.30	H. Mis	H. Juliana v. Falconiëri, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Gervasius en Protasius, mart.
za.	20	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Silverius, paus en mart.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	21	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	26	18.30	H. Mis	HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
za.	27	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); Mis (voor sommige plaatsen) v. O.L. Vrouw v. Altijddurende Bijstand
zo.	28	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Juli

vr.	3	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Ireneüs, biss. en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	5	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 6, 13 en 20 juni (van 10.20-12.00 uur)

E.K.-bijeenkomsten: 7 en 14 juni

J.K.I.-bijeenkomsten: 6, 7, 8 en 21 juni

Geloofsverdieping volwassenen en M.I.: 15 juni

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de 3^e zondag van de maand

Kalender Utrecht

Juni

vr.	5	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; HH. Bonifatius, biss., en gezellen, mart. (2 ^e kl.; Bisdome Utrecht)
za.	6	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; H. Norbertus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
zo.	7	-----	geen H. Mis	2^e zondag na Pinksteren; plechtige viering Sacramentsdag in Gerwen!
vr.	12	18.00	Lof	
		19.00	gez. H. Mis	Feest v.h. Allerheiligst Hart v. Jezus (1^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	H. Antonius v. Padua, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	14	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	19	18.30	H. Mis	H. Juliana v. Falconiëri, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Gervasius en Protasius, mart.
za.	20	11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Silvester, paus en mart.; <i>bijeenkomst Derde Orde</i>
zo.	21	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	26	18.30	H. Mis	HH. Johannes en Paulus, mart. (3 ^e kl.)
za.	27	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); Mis (voor sommige plaatsen) v. O.L. Vrouw v. Altijddurende Bijstand
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	28	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Juli

vr.	3	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Ireneüs, biss. en mart.
-----	---	-------	-------------	---

- za. 4 9.00 H. Mis Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3^e kl.); ged. overbrenging relikwieën v.d. H. Martinus v. Tours (Bisdom Utrecht); daarna Lof met Rozenhoedje
- zo. 5 10.30 Hoogmis 6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); *kinderzegen*

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 13 en 27 juni (van 10.30-12.00 uur)

J.K.I.-bijeenkomsten: 6, 7 en 8 juni

E.K.-bijeenkomsten: 7 en 14 juni

Bijeenkomst Derde Orde: 7 (Sacramentsprocessie) en 20 juni

Geloofsverdieping jeugd: 21 en 28 juni

Het Seminarie van de H. Pius X in Écône, Zwitserland

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 49

Kapel O.L.V. van de Ro-
zenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon

+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 51

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 52

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschik-
king. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of
per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email
Pater K. Huysegems: k.huysegems@fsspx.email
Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zon- en feestdagen
gelezen H. Mis 8.30 uur en
Hoogmis 10.00 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifatius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 358

Vrijdag 12 juni 2026

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.fspix.be/nl

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: een uur vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 3 Wie scheurt het gewaad van Christus? Interview met de Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X
- 23 De voorbereiding van de harten
- 29 Belijdenis van het katholiek geloof, gericht aan Zijne Heiligheid Paus Leo XIV
- 34 Gebed voor de toekomstige bisschoppen
- 35 Gebed voor de heiligverklaring van Mgr. Marcel Lefebvre
- 36 Het Moederhuis maakt de namen van de toekomstige bisschoppen bekend

TERUGBLIKKEN

- 40 1 februari: Lagere wijdingen en tonsuur in Zaitzkofen

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 41 Puntje
- 45 Schatkisten

VAN DE PRIORIJ

- 46 Jaarprogramma 2026
- 46 Onze Overledenen
- 46 Collecten in de maanden maart en april 2026
- 47 Fietstocht naar O.L.Vrouw ter Nood in Heiloo
- 48 E.K. Zomerkamp te Brunssum
- 49 Kalender Gerwen
- 51 Kalender Leiden
- 52 Kalender Utrecht
- 54 Onze adressen in Nederland
- 55 District Benelux
- 55 Colofon

